

KATİLLERİNİ TANIYORUZ!

Haziran ayaklanmasında Eskişehir'de polis ve sivil faşistler tarafından dövülerek katledilen üniversiteli genç Ali İsmail Korkmaz'ın ilk duruşması Eskişehir'den kaçırıldı ve "güvenlik" gerekçesiyle Kayseri'de yapıldı.

Dava günlerce gündemde kaldı. Devlet mahkemeyi Kayseri'ye kaçırmakla kalmadı, 2000 polis, TOMA ve helikopterlerle kendi güvenliğini de aldı. Adliyenin etrafı çembere alındı. Kayserinin tüm giriş çıkışlarında arama noktaları kuruldu. Şehir dışından gelen tüm araçlar arandı, GBT yapıldı.

Mehmet Ayvalıtaş'ın 2. duruşması, Kartal

Adliyesi'nde görüldü. Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla toplanan binlerce kişi Kartal Adliyesi önünde bir araya geldi.

Günler öncesinden mahkemeye çağrılar yapılmasının ardından, saat 12.00'den itibaren Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi, arkadaşları ve dostları adliye önünde toplanarak mahkemeyi izledi. Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş yakın zamanda hayatını kaybeden annesi Fadime ananın annesi Neslihan Karagöz ve bir çok yakını mahkemeye katıldı.

6

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 - 26 Şubat 2014 / S 252 / 1 TL

Son yıllarda sermaye, ayaklanmalarla sarsıldı, sarsılmaya devam ediyor. Sistemi yıkmak için vurulan tüm bu darbelerin en önde gelen aracı internet ve sosyal medya oldu. Halklar seslerini duyurmayan medyayı sosyal medya üzerinden aştı; eylem haberlerini, amaçlarını, hedeflerini duyurdu, çağrılarını yaptı.

Kısacası 21. yüzyılın daha ilk yıllarında yaşanan tüm ayaklanmalar ve devrimler internet üzerinden etkin bir şekilde seslerini dünyaya duyurdu. Bunun için hükümetler interneti yasakladı, sosyal ağlara girişi engelledi, cezalar yağdırdı; yasalar-yasaklarla halkın sesini kısıtmaya kalktı. Ama binler yasağa karşı sokağa çıktı.

Taksim'de İnternet Sansürüne karşı toplanan binlerce kişi geceyi aydınlattı.

Ortalık sakin... Saatler ilerliyor... Sanki etrafta kimse yok. Ama saatler ilerledikçe görünmez bir ordunun askerleri gibi eylemciler bir anda ortaya çıkıyor. Sanki herkes eylemci gibi... Meydanın etrafı kafelerin önünde duranlar, ara sokaklarda toplananlar bir işaret fişeği bekliyor. Bir slogan atmak ya da alkış tutmak yeterli harekete geçmek ve toplanmak için.

Sayfalar Ortak Platformu'nun "Uygulanan Sansür Duvarını Parçalayacağız" pankartı devrimci örgütlerin pankart ve flamaları çatışma boyunca dikkat çekiyor. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Hükümet İstifa" sloganları sık sık atılıyor. Alman Hastanesi önünde polis sıkışıyor. Gençlerin kurduğu dev bir barikatla önü kesiliyor. Hiç aralıksız atılan hava fişekler polisi durduruyor. Gaz bombaları atılıyor peşpeşe.

YIKILACAKSINIZ!

Editör

ÇÖKÜŞ

Bir geminin batmakta olduğunu nereden anlarsınız? Yanıt herkesin malumu, biz yine de yazalım: Farelerin gemiyi terk etmesinden.

Peki, kaptanın geminin batmakta olduğunu fark ettiği nasıl anlaşılır? Bu sorunun yanıtı da malum: Sافرaları atmaya başlamasından.

Mevcut dinci/faşist iktidarın yıkılmakta olduğunu sayısız işareti var.

Hakkını verelim. "Aydın-liberal" geçinen tayfanın kaptanı sayabileceğimiz örneğin Hasan Cemal, Altan kardeşler gibileri uzun sayılabilecek bir süre önce gemiyi terk edeli hayli zaman oldu. Burunları korkunun kokusuna karşı keskindir.

3

"BİZİ YOK SAYAMAZSINIZ!"

Taşeron işçilerin sendikal örgütlenme hakkının fiilen yok edilmesini ve bu çerçevede 10 binin üzerinde üyesinin yok sayılmasını protesto etmek için Ankara'da bir eylem yapan Dev Sağlık İş Sendikası tüm Türkiye'den temsilcilerin katıldığı eylemle fiili toplu sözleşme sürecini başlattığını duyurdu.

8

OĞULLARI ÖLDÜRÜLEN ANALAR

Biz de Antakya Ayışığı Sanat Merkezi Ayışığı Tiyatro Atölyesi olarak Gezi Ayaklanmasında ölümsüzleşenlerimiz için 8 Şubat Cumartesi akşamı 19.00'da Antakya Meclis Kültür Merkezi'nde bir tiyatro oyunu sergiledik. "Oğulları Öldürülen Analar" isimli tiyatro oyunu muza yoğun katılımın yanı sıra Ali İsmail Korkmaz ve Ahmet Atakan'ın aileleri de davetimize icabet ederek salondaki yerlerini aldı.

11

Küresel Ayaklanma, İçSavaş Ve Dünya Devrimi
C.Dağlı 2

Ayaklanmaya Hazırlanmak
Taylan Işık 4

Cenevre Konferansı Sürerken
Ali Varol Günal 5

İmkansız Değil
Sena Kızırlamak 8

Yeni Bir Ayaklanma Mayalanıyor
Özgür Güven 9

Keskin Dönemeç 2
Umut Çakır 10

KÜRESEL AYAKLANMA KÜRESEL İÇ SAVAŞ VE DÜNYA DEVRİMİ

BAŞYAZI
C. Dağlı

Ezilen ve sömürülen sınıfın kapitalist sisteme karşı süren eylemleri ayaklanma boyutuna varıyor. Sermayenin artan saldırıları ve baskıları, emekçilerin, halk kitlelerinin ayaklanma düzeyine varmasında tetikleyici bir rol oynadı. Yoğunlaşan kapitalist saldırılar ve şiddetin yarattığı ortamda işçi sınıfının yaşam koşulları biraz daha kötüleşti, sefaleti biraz daha derinleşti. Bunun kaçınılmaz sonucu, emek sermaye uzlaşmaz çelişkinin ve karşıtlığının keskinleşmesidir.

Emekçilerin küresel başkaldırısı yalnızca kapitalizmin artan saldırılarının bir sonucu değildir. Artan saldırıların, emeğin sermayeye karşı yükselen eylemlerinde kesin bir etkiye bulunduğu açık. Ancak, sınıf savaşımımızın gelişmesi ve şiddetlenmesi kapitalizmin kendisinden, onun sınıf farklılığına dayanan doğasından, bu farklılıktan ileri gelen toplumsal ve politik eşitsizlikten, sistemin ve iç çelişkilerinin gelişiminden kaynaklanıyor. Bu çelişkilerinin gelişimidir ki, kapitalizmi sıçramalı çöküş sürecine sokmuştur.

Dolayısıyla ezilen ve sömürülen sınıfların küresel ayaklanması yalnızca burjuva üretim biçiminin sonuçlarına şu ya da bu tek tek uygulamalarına karşı gelişmiyor, toplumsal bütünü devrilmesine yöneliyor.

Ayaklanmanın, devrimin ekonomik krizlerle sıkı bağı var. Kapitalizme karşı başkaldırı devrimle sonuçlanmazsa da, devrim bu başkaldırılarda gelişir. Kapitalizmin son büyük ekonomik krizinde, sınıflar arasındaki antagonizmanın nasıl derinleştiğini, bu sürecin sınıf savaşımını nasıl şiddetlendirdiğini gördük. Ekonomik krizin patlak verdiği 2008'den beri kapitalizmin tüm iç çelişkileri, gelişimleri su üstüne vurdu.

Sermayenin emeğe karşı saldırısı, küresel bir saldırdır. İşçi sınıfının örgütlülüğünü zayıflatarak, sınıf mevzilerini dağıtarak ve fabrikalardan atarak sermayeye boyun eğdirme amaçlanıyor. Fabrikada kapitalistin işçiler üzerindeki despotik baskısı, dışarıda burjuva sınıfın toplum üzerindeki genel saldırısı ve baskısı, el ele yürüyor. Fabrikalarda artan aşırı çalışma, yoğunlaşan sömürü, işçileri nasıl bir patlama noktasına getirdiyse burjuva sınıfsal baskı tüm ezilen ve sömürülen kitleleri de aynı şekilde genel bir patlama durumuna getirdi. Bu sürecin olduğu yer, hem işçilerin hem geniş halk yığınlarının genel ayaklanması oldu. Bu, yığınların, halkların dünya çapında sosyal patlamasıdır, başkaldırısıdır.

İşçi ve halk ayaklanmasının ve toplumsal devrimin genel koşulları anlaşılmasından yığınların güncel küresel hareketi anlaşılabilir. Yukarıda değindiğimiz koşullar, kapitalizmin ekonomik krizi ve küresel saldırısı altında iyice ağırlaştığı için, doğan yeni durum daha büyük sosyal patlamaları ve çatışmaları ateşleyecek bir momente gelmiştir.

Proletaryayı ve halk kitlelerini başkaldırısı götüren maddi durum ve nesnel koşullar her ülkede belirli farklılıklar gösterse de, kapitalizmin içsel çelişkileri ve ekonomik, politik, toplumsal kriz sistemin bütünlüğünde oluşmuştur. Bu, bir süreden beri varlığını sürdüren küresel iç savaşın, küresel ayaklanmanın zemini. Her ülkedeki ayaklanma küresel başkaldırının bir parçası olarak geliyor. Ve her ülkedeki ayaklanmanın etrafında etkin bir uluslararası dayanışma hareketi oluşuyor. Dünya devrimi tüm bu isyan, ayaklanma ve dayanışma eylemlerinde gelişiyor, güçleniyor ve ilerliyor.

Geçen yüzyılın sınıf mücadeleleri, toplumsal devrim ve sosyalizm tarihi, proletaryanın, kitlelerin dünyayı değiştirmek için nasıl bir olgunluk düzeyini temsil ettiklerini göstermiştir. Yeni yüzyıla girerken sermayenin ayaklanma ve devrimler tablosu, tüm dünyadaki tüm halkların bu olgunluk düzeyine çıktığını yeterince ortaya koyuyor. Bizde de gerçekleşen genel halk ayaklanması, bu topraklardaki kitlelerin bir devrimi gerçekleştirmede ne denli ilerlediğini tüm açıklığıyla gözler önüne sermiştir.

Haziran'da genel halk ayaklanmasını gerçekleştiren yığınların, giriştikleri tarihsel hareket özünde, maddi koşulların, toplumsal ilişkilerin, insanca, yeniden düzenlenmesi isteğine dayanıyor. Bu ilk defa ortaya konmuş değil, yıllardır, işçi sınıfı tarafından, emekçi kitleler tarafından savunuluyor. Şurası çok açıktır ki, bu istek, eski toplumsal düzenin yıkılması ve toplumun yeni baştan örgütlenmesi anlamına gelir. Komünist partinin devrimci programı bu hedefi ortaya koyar.

Sınıfsız topluma ve sosyalizme, sınıf savaşı yoluyla varılır. Genel halk ayaklanması bu yönde atılmış ileri bir adımdır. Yeni bir toplumun kurulmasına varacak olan bu süreç, devrimci bir süreçtir. Sürecin sonuca varması için proletaryanın, emekçilerin devrimci iktidarı bir zorunluluktur. Üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayanan toplum, devrimci süreçten doğar.

Haziran halk ayaklanması devrimin zaferine kadar gidemediyse de bu yönde kitleleri harekete geçirmiş, birleştirmiş, kaynaştırmış, yığınlar arasında yeni ilişkiler yaratmış ve hareket genel olarak daha ileri gitmiştir, özetle ayaklanma, devrimin zaferi yolunda bir dönüm noktası olmuştur. Hareket yeni bir uğraşa vardığına göre gelişme bundan sonra çok daha çabuk olacaktır.

31 Mayıs'ta patlak veren halk ayaklanmasının devrimci önemi ve tarihsel rolü, kesinlikle küçük burjuva sosyalist grupların dar bakış açısıyla kavranamaz. Bu büyük halk girişimi, tarihi hızlandırıcı etkisi, uluslararası devrimci işçi hareketi ve halk hareketleriyle karşılıklı ilişkisi ve etkileşimi içinde değerlendirilmelidir. Taksim'de başlayıp tüm kentlere sıçrayan ayaklanma, diğer ülkelerdeki kitle hareketine yeni bir ivme verdi; kendisi de dünyada kapitalizme, gerici diktatörlüklere karşı gelişen isyan ve ayaklanmalardan güç aldı.

İçeride yaratılan etkinin de büyük bir tarihsel önemi ve devrimci değeri var. Ayaklanma toplumun gündemini ve bakış açısını değiştirdi. Büyük eylemsel girişimden sonra ezilen ve sömürülen kitlelerin durumu, istekleri, ne için savaştıkları açık olarak tüm toplumun önünde tartışıldı, konuşuldu ve öne çıkarılan isteklerin gerçekleştirilmesi için hangi görevlerin üstlenilmesi gerektiği ortaya kondu. Bu büyük tarihsel girişimi gerçekleştirenler, geçirdikleri dönüşümün sonucunda artık olaylara, çevreye, toplumsal ilişkilere ve dünyaya sıradan bir anlayışla bakmıyorlar. Halk yığınları, her bakımdan büyük bir ilerleme ve dönüşüm gösterdi.

Halk ayaklanmasının ne kadar geniş bir kitleyi harekete geçirdiği ve dönüştürdüğünü anlamak için eylemlere katılanların kapsamını doğru olarak belirlemek gerekiyor. Bunun için de sadece sokağa çıkanları değil, evlerinde pencerelerinde, balkonlarında tencere-tava eylemi yapanlar ayaklananların gücüne dahil edilmelidir. O zaman başkaldırının gerçek kapsamı açığa çıkmış olur. Yalnızca sokaklar, parklar ve meydanlar değil, evler de birer eylem merkezi haline geldi. Eylemin devrimci etkisi daima harekete geçenlerden daha fazla kitle üzerinde kendini gösterir.

Önemle belirttiğimiz bu örnek, devrimin geniş halk kitlelerinin içinde ne denli kök saldığını bize gösteriyor. Oldukça yüksek sayıda bir kitle -ki sayıları milyonlardadır- gerçek özgürlükten ve devrimci dönüşümden yanadır ve bunun için dövüşüyor.

Burjuva toplumsal sistem çözülme içinde. Enternasyonal devrimci proletarya hareketi, eski toplumun yerine daha iyi, daha ileri ve daha yüksek bir topluma koymak için, koşulları bugünden devrimleştiriyor.

BOYKOT VAKTİ

Oyum Sokağa
2.221 kişi beğendi · 716 kişi bu hafta konuştu

Sayfa Bilgilerini Güncelle Beğendin Takip Mesaj

AKP TÜRKİYESİ

İnsan hakları ihlalleri	Dünya 1.si
Tutuklu gazeteci sayısı	Dünya 1.si
Kadın cinayetleri	Dünya 1.si
Çocuk işçisi	Dünya 2.si
Çocuk tacizi ve tecavüzleri	Dünya 2.si
Gelecek dağıtım adaletliliği	Dünya 3.sü
Yolsuzluklar	Dünya 3.sü
İçki tüketimi	Dünya 3.sü
Çocuk getinler	Dünya 3.sü

e'posta KOMUNYA GELİN K! RedWACK #oyumsokağa duyurun!

ÖZGÜRLÜK SOKAKTA DEĞİL SANDIKTA DEĞİL #oyumsokağa

Seçimler boykot etmeyen birde değildir.

2011 seçimlerinde fazladan 10 milyon oy pusulasının basıldığını ve bunlara ne olduğuna dair hiçbir açıklamanın yapılmadığını hatırlıyor musunuz?

Anket rakamın ile oyların sandık sonuçları ile oynadığını mı sanıyorsunuz? #oyumsokağa

Anket rakamın ile oyların sandık sonuçları ile oynadığını mı sanıyorsunuz? #oyumsokağa

Anket rakamın ile oyların sandık sonuçları ile oynadığını mı sanıyorsunuz? #oyumsokağa

EV-Cİ-LİK OYUNU

Siirt-Pervari'de 11 yaşında evlendirilen, 12'sinde anne olan ve 14'ünde intihar ettiği söylenen Kader'le birlikte, gerçekler bir kez daha ortalığa döküldü. Yaşananlar yeni değil. Hatta Kader'in adı gibi "kader" zannedilebilecek kadar eski bir gelenek. Başlık parası, mal, mülk vb. karşılığı küçük kızların evlendirilmek üzere satıldığı bir gelenek. Birçok kadının, kocasını ilk kez evlenirken gördüğü ise bir sır değil.

İşte rakamlar... Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre; Türkiye'deki tüm evlenmelerin % 28-35 oranı 18 yaş altındadır. Yani 181 bin 36... Tabi bunlar resmi kayıtlara yansiyenler.

Uluslararası Stratejik Araştırmalar Kurumu verilerine göre; dünyada 18 yaş altı evlilik oranının en yüksek olduğu yerler Batı, Doğu, Orta Afrika ve Güney Asya (Nijerya %75, Çad %72, Bangladeş %66). Avrupa'da ise % 17 ile Gürcistan birinci, % 12 ile Türkiye ikinci, % 10 ile Ukrayna üçüncü sırada.

İşte çarpıcı sonuçlardan bazıları: En doğal insan hakkı olan eğitim alamamak, kendini koruyamayacak yaşta olmak dolayısıyla şiddete, istismara açık olmak, bozulmuş üreme sağlığı, anne, çocuk ölümleri, bozulmuş ruh sağlığı ve intihar oranındaki artış...

"Kader"le birlikte bir tokat gibi suratımıza çarpan bu utanca, yaygın olarak "çocuk gelin" kavramı kullanılsa da; eylemi

masumlaştırması nedeniyle kimi çevreler buna "pedofili" denilmesi gerektiğini söylüyorlar.

Peki nedir pedofili? Pedofili, yetişkin birinin ergenlik öncesi çocukları ve ergenliğe yeni girmişleri cinsel açıdan çekici bulması, psikoseksüel bir rahatsızlık. Pedofili ya da Arapçısı sübyancılık; Yunancada paid (çocuk), philia (anormal sevgi) kelimelerinden geliyor.

Kadınların küçük yaşlarda evlendirilmesini pedofiliyle açıklamak tek suçluyu evlenen kişinin psikososyal rahatsızlığına bağlamak ki bu durum; kapitalist sistemi, ataerkilliği, gerici gelenek-görenekleri, dinin etkisini, eğitimsizliği, sosyoekonomik olarak gelişmemişliği ve daha onlarca örümcek ağıyla örülmüş kadının metalaşmasını indirgemek, güdükletmektir. Pedofili diye tubben bir hastalık vardır. Ancak bu çocuk yaştaki evlilikleri toplumsal tüm bağları içinde karşılayabilecek derinlikte bir tanım değildir.

Kaldı ki ister pedofili densin, ister çocuk gelin, ister sapkınlık; tüm bu yaşananlar kadının metalaştırılmasının sadece bir biçimidir. Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok. Açınz bakınız ENGELS... Ailenin Devletin Özel Mülkiyetin Kökeni...

Devlet, aile, baba, abi, koca vb. sizi malı olarak görüyorsa etek boyunuza da karışır, ne zaman evleneceğinize de, kaç çocuk doğuracağınıza da...

Özel mülkiyet denen bu zehirli sarmaşığın kökleri toprağın en derinlerinden gelir ve karşımıza ataerkillik olarak dikilir. Babanın malı sayılan kız çocuğu, ticari bir alışverişle kocaya satılır ve artık koca dövese de, öldürse de kimse sesini çıkarmaz çünkü kadını onun malı olarak görür. İşte bu durum kadının metalaşmasının en eski biçimidir. Belki de bu yüzden toplumsal yaşamın 'doğal' bir gerçeği gibi görünür hatta öylesine ki neredeyse artık "KADER" olarak kabulleniriz.

Ve Aysel Gürel'in 40 yıl önce bir Kürt kızı için yazdığı Ünzile'nin sözleri sanki bugün yazılmış gibi durur...

Yılmaz Güney'in "Duvar" filmi'nde, filmin her anı içimde depremler yaratsa da; o son sahnede tutsak çocukların, ring aracı içinde hayal edebildikleri en büyük ve en güzel şeyin daha iyi bir zindan olması, çizgi film izleyebilecekleri bir zindan hayal etmeleri insanın hem yüreğini dağılıyor hem derin düşüncelere salıyor.

İşte kız çocuklarının evcilik oynar gibi çocuk yaşlarda evlendirilmeleri ve hayal edebildikleri en büyük ve en güzel şeyin 'bir de içmeyen kocası' olması da aynı derecede yüreğimizi dağılıyor ve düşünüyörüz. Nasıl bir yerde insanlar, lütfet değil hakları olan sıradan şeyleri dahi hayal edemez.

Ben söyleyeyim cevabı: Türkiye'de, "Çocuk gelin vakalarının MASUMANE bir gelenek" olduğunu söyleyen bir Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı'na sahipseniz.

Bu ülkede 18'inden önce oy kullanamazsınız.

Bu ülkede 18'inden önce araba da kullanamazsınız.

+18'lik filmlere de gidemezsiniz.

Bir bira ya da bir paket sigara da alamazsınız.

Ama bu ülkede 12 yaşında evlenir,

13'ünde bir çocuk sahibi olur,

14'ünde ikinci çocuğunu düşürür,

ve sonra 14'ünde intihar edebilirsiniz!

Bu bizim "KADER"imizdir"

Ve bu durum oldukça "MASUMANEDİR"

Hayır kadın olmanın kaderi bu değil diyorsanız ne yasalara, ne bakanlara, ne de sığınaklara bakmayın. Bu tüm insani değerleri çürüten, doğayı yok eden koymuş kapitalist sisteme karşı Gezi'deki "Toprak" anaların çüreti, kadınların gözükaralığıyla harekete geçelim ve sesimiz, çığlığımız dünyanın dört bir yanındaki kadınlara ulaşana kadar isyanımızı büyütelim!

Not: Çocuk Hakları Sözleşmesi der ki: 18 yaşına kadar her insan çocuktur; koruma ve desteklemek gerekir.

Düzeltilme Ve Özür:

Geçen sayımızda çıkan Enerji, Sanayi, Maden Kamu Emekçileri Sendikası Ankara 1 Nolu Şube 5.Olağan Genel Kurulu ile ilgili haberin başlığında sendikamızın kısaltması MİGEM olarak yazılmıştır.Doğrusu ESM'dir. Düzeltiriz, kamuoyundan özür dileriz.

AYAKLANMAYA HAZIRLANMAK

Taylan Işık

Hükümet, baskı ve terörle toplumu sindirecek önlemleri hızla alıyor. İnternet'e sansür getiren yasa bu politikanın son ürünü. Hükümet ve devletin bir şeylerden korktukları ve bu yüzden acele ettikleri çok açık.

İşin buraya kadarı bütün toplumun, toplumun tüm sınıflarının gözleri önünde cereyan ettiği için bu durumu tespit etmek fazla bir anlam taşımıyor.

Önemli olan hükümet ve devletin acelelerinin nedenini doğru saptayabilmek. Emekçi sınıflardan Kürt halkına kadar toplumun tüm kesimlerindeki genel kanı, bunun nedeninin hırsızlıkları, yolsuzlukları, rüşveti, talanı gizleme telaşı olduğudur.

Hükümetin ve devletin hükümet tarafından kontrol edilebilen kesimi arasında böyle bir telaşın olduğu doğru. Ne var ki bu, gerçeğin ancak bir kısmını, hem de asıl değil, ikincil kısmını ifade ediyor.

Devlet ve hükümetin toplumu, özellikle de emekçi sınıfları, gençliği, Kürt halkını, Alevileri daha koyu bir baskı ve terör cenderesine almaya çalışmalarının çok daha köklü; hükümet ve devlet açısından yaşamsal diyebileceğimiz nedenleri var.

Bu nedeni tek cümleyle ifade edecek olursak bu yeni bir ayaklanma, yeni bir "Haziran" yaşama korkusudur. Geçtiğimiz Eylül ayında bir "ayaklanma" beklentisi içinde olduğunu belli ederek hükümet bu korkusunu zaten ortaya koymuştu.

Bu korku, dünden bugüne azalmak şöyle dursun, her geçen gün daha da büyüdü. Hükümetin, "duruma hakimiz" görüntüsü vermeye çalışması gerçeği değiştirmiyor.

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler şu gerçeğin farkına varmış görünüyorlar: Haziran'da milyonlarca emekçiyi, Aleviyi, Kürdü, genci, kadını sokağa iten nedenler ortadan kalkmadığı gibi şimdi bunlara yenileri de eklenmiş durumda.

Emekçi sınıfların, yoksulların kısaca "hırsızlık" dedikleri rüşvet, talan ve yolsuzlukların ortaya çıkmaları, ekonomik krizin yeni bir yıkıcı dalgasının etkisini göstermeye başlamış olması devrimin toplumsal güçlerinde hükümet ve devlete olan öfkeyi düne göre, on kat, yüz kat artırmıştır.

Hükümet ve devlet bu öfkenin bir ayaklanmaya yol açmasını önlemenin yolunu emekçi sınıflar üzerinde baskı ve terörü artırmakta buluyor.

Yolu yok, toplumsal koşullar, karakterlerine uygun sonuçları da yaratacaklar. Yasaklar, baskı, terör, özgürlüklerin engellenmesi gibi önlemler ayaklanmayı geciktirse bile, onun bir süre sonra daha yıkıcı biçimde ortaya çıkmasından başka bir sonuca yol açmazlar.

Fizik yasasıdır: Sıkıştırırsan patlar ve ne kadar çok sıkıştırırsan o kadar güçlü patlar.

Bu durumda yeni bir Halk Ayaklanması er ya da geç devletin, hükümetin, burjuva sınıfın kapısını çalacak demek kehanet değil, sadece toplaşmakta olan ayaklanma bulutlarına işaret etmektir.

Bırakalım sosyal reformist partilerle onların kuyruğundan ayrılmayan ortalama sol hareketler seçim sandıkları önünde kuyruğa girsinler. Bırakalım onlar bir muhtarlık, belediyelerden bir ihale kapma, işe yerleştirme vaadi uğruna devrimi bilinmez bir geleceğin son çarşambasına ertelesinler.

Bu durumda bir devrimci komünist parti tüm dikkatlerini, tüm enerjisini, tüm gücünü bu ayaklanmaya önderlik etmeye, devrimin toplumsal güçlerini ayaklanmaya katılmaya çağırma, ayaklanmanın zaferle taçlanması çabasına yönelir.

Ayaklanmaya hazırlanmak neyi içerir? Her şeyden önce bilinç olarak hazırlanmayı. Öyleyse Ayaklanma üzerine konuşmak, çeşitli yönleri üzerinde durmak, kitlelere öncülük etmenin biçimleri, yöntemleri ve araçları hakkında bilgi edinmek; bunun için Haziran Halk Ayaklanması üzerinde etraflıca durup gereken dersleri çıkarmak hazırlığın ilk ve en önemli adımınıdır.

Elbette son adımı değil. Düşmanı alt etmenin teknikleri ve yöntemleri hakkında bilgi sahibi olmak, ayaklanma esnasında bu konuda nasıl yaratıcı olunabileceğine dair Haziran Ayaklanmasından sonuçlar çıkarmak da hazırlığın diğer adımlarıdır.

Bu konuda yakalanacak temel halka, emekçi sınıflarla, Alevilerle, Kürt halkıyla, gençlikle, kadınlarla; kısacası, devrimin tüm toplumsal güçleriyle sıkı, güçlü ve yaygın ilişkilere sahip olmaktadır.

Leninistler, seçim ortamını bu halkayı sıkıca yakalamak için kullanmalılar. Varsın birileri milyonların istifasını istedikleri hükümeti dolaylı ya da doğrudan desteklesinler. Varsın birileri ateşe benzin dökmekten kaçsın.

Haziran'ı hazırlayan koşullara hırsızlık, rüşvet, soygun ve talana duyulan öfkenin, ekonomik krizin yıkıcı sonuçlarının eklendiği günümüzde Leninistlerin Ayaklanma ve Devrim çağrılarını karşılıksız kalmayacaktır.

EMEĞE YÖNELİK SALDIRILAR VE İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ

PANEL

Devrimci İşçi Komiteleri olarak son dönemde yaşanan gelişmeleri değerlendirmek ve "Emeğe Yönelik Saldırlar ve İşçi Sınıfı Mücadelesi"ni değerlendirmek üzere bir panel organize ettik. Panelimizi Tümtis İzmir Şubesi'nde gerçekleştirdik.

İşçi ve emekçi dostlarımızla sendikaların kafeteryasında panelimiz başlamadan önce sıcak sohbetler yaptık. Daha sonra birlikte konferans salonuna geçerek panelimizi başlattık.

Panelimizin moderatörlüğünü sağlık emekçisi bir yoldaşımız yaptı. Yoldaşımız son dönemde sağlık alanında yapılan yeni düzenlemeleri ve saldırının boyutlarını aktardı. Ardından sözü stajyer avukat Yemen Cankan'a bıraktı.

Dostumuz konuşmasına İzmir ÇHD yönetim kuruluna yeni seçildiğini ve henüz yolun başında bir hukukçu olduğunu belirterek başladı. Konuşması sırasında esnek çalışmanın hukukta düzenlenmiş olduğunu, ancak egemenlerin haklar söz konusu olduğunda da, kendi hukuklarını rafa kaldırdıklarını belirtti. Parça üretimde ise sömürünün sınırı olmadığını ve parça ve süreli çalışmanın esnek çalışmanın bir parçası olduğunu belirtti. Özel istihdam büroları aracılığıyla da, işçilerin başka şirketlere kiralandığını ve bu uygulamanın modern kölelik olduğunu söyledi. Bölgesel askeri ücret uygulaması ile birlikte asgari ücretin daha da düşürülmesinin yasalaştırıldığını belirtti.

"Kıdem tazminatlarının kaldırılması" anlamına gelen "fona devredilme" ile ilgili de, 10 yıl boyunca ödeme yapılmadan faydalanılmadığını ve bu fonda biriken paraların da, sermaye sınıfına kredi olarak kullanılıp, işçilerin kullanımına sunulmadığını söyledi. Çıkarılan yasaların burjuvazinin sömürüsünü arttırmasının önündeki bir takım engelleri kaldırdığını söyledi.

Panelistlerin konuşmaları sık sık katılımlar tarafından kesilerek soru ve görüşlerini aktarmalarıyla, canlı tartışmaların oluşmasına neden oldu. Kimi yaşadığı sömürden bahsetti, kimi ise kendi görüşlerini özgür biçimde aktardı. Panelimize renk katan bir diğer şey de iki işçi dostumuzun okuduğu şiirler oldu. Bir dostumuz bize Enver Gökçe'nin "Dost" ve Nazım Hikmet'in "Kerem Gibi" şiirini, diğer dostumuz ise Hasan Hüseyin Korkmazgil'den "Açılır Dükkanımız" şiirini okudu.

Daha sonra sözü Devrimci İşçi Komiteleri adına Yılmaz Ekşi aldı. Ekşi konuşmasına yaşamını insanlığı maymunlaşmaktan insanlaşmaya ve insanlaşmaktan Yeni İnsan olma mücadelesine adanmış bir işçi olduğunu söyleyerek başladı. İşçi sınıfının 19 Aralık katliamını ve devrimci tutsakları unutmamaları gerektiğini belirtti. Sermayenin işçi ve emekçilere saldırılarının temelinde toplumsal sistemin, yani ücretli emek sömürüsüne dayanan sistem olduğunu belirtti. Meselenin özü ekonomik olduğunu, ve sınıf savaşımının üstü son dönemde din savaşları biçimine büründürülmeye çalışıldığını söyledi. Nasıl bir dönemde yaşadığımızın doğru

tahlilini yapamazsak nasıl mücadele edileceğini doğru çözümlemeyeceğimizi aktardı.

Bilimsel tekniğin gelişim aşamasıyla üretimin devasa boyutlara ulaştığını emperyalist-kapitalist sistemin krizini burada aramak gerektiğini ve Yeni Evre diye adlandırdığımız kapitalist sistemin yükseliş değil çöküş aşamasında olduğunu söyledi. İnsanlığın kurtuluşunun sosyalizm olduğunu ve buna ulaşmak amacıyla da, demokratik halk devrimi yoluyla kesintisiz olarak proletarya diktatörlüğünün gerektiğini söyledi. Haziran ayaklanmasının işçi sınıfı ve emekçi halklar açısından önemine değinen Yılmaz Ekşi, önümüzdeki dönemde se-

çimlerin olduğunu ve işçilerin bu aldatmacaya kulak asmasını gerektiğini belirterek, "her kim ki sizi sandıkta oy kullanmaya çağırıyorsa burjuva parlamenter sistemin sürmesini istiyordur; kapitalist sömürünün sürmesini istiyordur; Haziran'da ayaklanarak burjuvazinin parlamentosunu reddeden yığınların sorunlarının çözümünün sandıkta değil isyanda, ayaklanmada ve devrimde olduğunu göstermişlerdir" diyerek anlattı. Konuşmasını, seçimleri boykot etmenin önemine değinerek sonlandırdı.

**Bütün İktidar Emekçin Olacak!
Hükümet İstifa İktidar Halka!**

Devrimci İşçi Komiteleri / İzmir

Yerel Yönetimler Forumu

İzmir'de 1 Şubat 2014 günü Tepekule Kongre Merkezinde İzmir forumlarının "YEREL YÖNETİMLER FORUMU" gerçekleşti. Açılış Gezi'de ölümsüzleşenler için saygı duruşuyla başladı.

1.Oturumda; sağlık, ulaşım, çevre, barınma, ekoloji, kadın, eğitim başlıkları konuşuldu.

2.Oturum ise "Nasıl Bir Yerel Yönetim istiyoruz" başlığıyla başladı. Mücadele Birliği okurları olarak Konak Meydan Forumu adına oradaydık. Forumların birer devrim ve ayaklanma aracı olduğunu dile getirdik. Forumların yerel seçimler de boykot ve sokaktan yana tavrını koyması gerektiğini vurguladık. Gezinin bu sistemden bir kopuş olduğunu dile getirdik ve aşağıdaki metni kürsüden sunduk.

"...31 Mayıs Gezi Ayaklanması yeni bir yüzyılın, ayaklanmalar yüzyılının kapısını araladı. Tarih üzerindeki ölü toprağı silkeleyip attı. Taksim'den, devrimin meydanından tüm ülkeye yayılan bu fırtına eski olan, köhnemiş her şeyi yıktı, dönüştürdü, devrimciyleştirdi.

Üzerimize polisi, toması, eli sopalı uşakları, gaz fişeğiyle gelen devlet ve AKP baltayı taş vurduğunu artık biliyor. Ne diyordu o cesur duvar yazısında. SİL GÖZ YAŞLARINI, ARTIK HİÇBİRŞEY ESKİSİ GİBİ OLMA-YACAK. (...)

Tencere-tavasyıla, baret, talcidi, spreylere boyasıyla yani isyanın olmazsa olmazlarıyla sokağa kendini atan milyonlar, artık kendi hayatlarını bu sömürü düzeninin insafına bırakmayacağını daha gür söylemiş oldu. İnanmayanlar, bir filarmoni bestesini andıran AKM üzerindeki pankartlara, gri merdivenlerin gökkuşağına bürünüşüne, paylaşmanın dilimizdeki o nazım tadı bırakan Taksim Komünü'ne, ellerini gözlerini devrimin güzelliğine katan o yiğit kadınlara ve erkeklere baksınlar!

(...)Bizler ayaklanmanın içinde doğduk forumlar olarak. Kararlar aldık uyguladık, dövdük, meydanları yönettik, taş söktük, barikat kurduk, marşlar ve türküler söyledik. Ne için? Yarın için!!

Bizler halkın orantısız zekasının ürünüyüz -emeğiyiz. Birer özyönetim, doğrudan demokrasi ve ayaklanma manivelasızız. İşimiz sokağı, yönetmek, örgütlemektir.

Gezi bir reddediştir. Tüm burjuva aygıtlar reddedildi. Devletin kutsal olan her şeyi parçalandı. Şimdi nasıl bir yerel yönetim istiyoruz sorusuna ve-recek cevabımız daha net ;

Artık öğrendik özgürlük sokakta. Söktüğümüz taşlar; barikatlar henüz taze. Ethem'in ve ötekilerin kanı yerde, düşleri beklemekte. Biz cevabımızı ve nasıl yönetmek istediğimizi Taksim'de, Kızılay'da, Armutlu'da söyledik.

Kaderimizi seçim sandığına hapsedemeyelim. Forumlar ve halk meclisleri birer alternatiftir. Gücümüzü, enerjimizi bunu büyütme vereyim. Şimdi bu dakika, bu gücü ve inancı bize veren barikat barikat dövişen emekçi halkımızdır. 'Kahramanlık çağını görmek isteyenler 31 Mayıs ve Haziran'a baksınlar. Barikatları güçlü kılan malzemeler değildi, başkaldırıların cesaretiydi.' Gerçek, yani devrim orada, bize güllümsüyor-yeter ki gerçeğin gözlerinin ta içine bakalım. Ancak o zaman 'ALİ İSMAIL'e SÖZÜMÜZ DEVRİM OLACAK' şiarı hayatın içinde somutlanır.... TEŞEKKÜRLEK"

İzmir'den Mücadele Birliği Okurları

Cerrahpaşa'da İşçiler Kazandı

I.U. Cerrahpaşa Araştırma ve Eğitim Hastanesi'nde sendikacı oldukları için 18 gün önce taşeron işçiler işten çıkarılmıştı. İşçiler 13 Ocak günü çadır kurarak direnişe geçmişti. İşten atılan işçilere destek için, her Perşembe günü çalışan işçiler, yemekhane boykotu yaptılar ve Kardeşlik Sofrası kuruldu. İşten atılan Cerrahpaşa işçileri, 22 günün sonunda zaferi kazandı.

30 Ocak günü yapıldığı yemek boykotuna, Mücadele Birliği Platformu, KESK İstanbul Şubeleri Platformu temsilcileri, SES, BDS, EHP ve birçok emek örgütü destek verdi.

Dev Sağlık İş üyesi taşeron işçileri hastane bahçesinde kurdukları çadır önünde bir araya geldi. İlk konuşmayı Dev Sağlık İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Özge Yurttaş, işten atılan 11 işçinin bir an önce iş başı yapmaları için mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Ardından KESK İstanbul Şubeleri Platformu Sözcüsü Mustafa Turgut, taşeron şirketler işçileri eskisi gibi rahat atamayacaklarını belirterek, "Çünkü işçiler her yerde taşerona karşı mücadele veriyorlar" dedi.

Konuşmaların ardından yemekler dağıtıldı. Eylemde sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Taşerona Teslim Olmayacağız", "Cerrahpaşa İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

Örgütlü Olmanın Zaferi Kutlandı

4 Şubat günü anlaşma sağlanması üzerine işçiler, 22 gündür hastane bahçesinde kurulu olan direniş çadırını emek dostlarının da katılımıyla kaldırdı.

Dev Sağlık İş üyesi Cerrahpaşa işçileri eyleme başlama nedenlerini ve bir aylık mücadeleyi kazanımla tamamladıklarını, çadırlarını kaldırmak ve bu süreçte kendilerine destek olmalarıyla bu sevinci paylaşmak istediklerini belirttiler. Cerrahpaşa işçisi Hülya Bektaş, 22 günlük mücadelenin sonunda kazandıklarını ve bunda örgütlü olmalarının çok önemli payı bulunduğunu ifade etti. İşten atılmalarının ardından bir çok sendika, meslek örgütünden, hastane-de çalışanlardan ve öğrencilerden destek aldıklarını belirterek teşekkür etti.

İşçilerden Sevim Bal direnişte hiç yalnız kalmadıklarını, bu mücadele sürecunda sendikacı olmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladığını belirtti. Bir direniş kazanımı bitirmenin heyecanını yaşadığını belirten Bal, destek verenlerle bu coşkuyu paylaşmak istediklerini söyledi.

Aynur Celiloğlu bir aylık kararlı bir mücadeleyle kazandıklarını, güçlü olabilmelerinin ise sendikalarıyla mümkün olduğunu ifade etti. Celiloğlu taşeron firmaların çalışma sistemleri ve ayak oyunlarına da değinerek, sendikayla birlikte kararlılıkla mücadele etmeleri sonucunda kazandıklarını belirterek tüm işçilerin mutlaka sendikacı olması gerektiğini söyledi.

Cerrahpaşa işçileri çadırın kendilerine 35 günlük direniş kazanımı bitiren Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçileri tarafından kazanımla dileğiyle verildiğini hatırlatarak "Nerede bir direniş mücadelesine biz bu çadırı oraya götürüreceğiz oradaki işçi kardeşlerimizin kazanması için yanlarında olacağız"

İnternet Sansürüne Karşı Taksim'de

Taksim'de İnternet Sansürüne karşı toplanan binlerce kişi geceyi aydınlattı.

Polisin tavrı aynıydı... Taksim ve İstiklal Caddesinde toplanan kişiler şüpheli şahıslar gibi dağıtılırken eylem yapmak büyük bir başarı her zamanki gibi. Diğer Taksim eylemlerinde polisin tavrı neyse bu eylemde de aynı oldu.

Taksim'in ilk konukları Gezi eylemlerine katılan genç sanatçılardan oluşan bir gruptu. Kaybolan tarihi mimari yapılar ve bazı önemli yapıların önünde dans ederek kısa bir klip çekmek için biraraya gelmişlerdi. Sabah parkta bulduğumuzda 7-10 kişiydik, ama etrafımıza baktığımızda bizden daha fazla sivil polis, 2 devriye polisi vardı. Hemen çekim yapacağımız yere geldiler. Neyse sadece dans izlemekle yetindiler.

Taksim akşama hazırlanıyordu. emek örgütleri, devrimci örgütler, sosyal ağ bileşenleri internet sansürü için Taksim'de toplanacaktı. Akşam saatleri yaklaştığında Onlarca TOMA meydanın farklı yerlerini işgal etti. Binlerce polis her ara sokağa Taksim'e çıkacak her sokağa yerleştirildi. Taksim Meydanı'nda başlayacak bir savaşa hazırlık yapıyordu. Bir ordunun savaşa hazır edilmesi gibi, polis şefleri tartışıyor, sen oraya, o ekip nereye gitti, çevik buraya sesleri duyuluyor. İstanbullular için klasik şeyler bunlar.

Ortalık sakin... Saatler ilerliyor... Sanki etrafta kimse yok. Ama saatler ilerledikçe görünmez bir ordunun askerleri gibi eylemciler bir anda ortaya çıkıyor. Sanki herkes eylemci gibi... Meydanın etrafı kafelerin önünde duranlar, ara sokaklarda toplananlar bir işaret fişegi bekliyor. Bir slogan atmak ya da alkış tutmak yeterli harekete geçmek ve toplanmak için.

İstiklal Caddesi çıkışında Meydan tara-

findan birkaç kişi slogan atıyor. Polis hemen bilinen ve beklenen refleksi gösteriyor. Düşman göründü sar etrafını ve saldırı. slogan duyulur duyulmaz arkandan binlerce kişi slogana katılıyor. Herkes o tarafa doğru koşuyor. Polis kitleyi İstiklal Caddesine doğru itekliyor ama başarılı olamıyor. Hemen TOMA'lar devreye giriyor. Ama eylemciler hazırlıklı. TOMA'lara karşı koyabilmek için gerekli olan maytap, hava fişekler hazır. Yarın saat boyunca polis yerinden hareket etmiyor. Bir TOMA'nın etrafı sarılıyor. Herkes eline ne geçirirse onunla vuruyor. Bir TOMA daha geliyor. Uzun süre kitleye tazyikli su sıkarak dağıtmaya çalışıyor. Ama nafi... Kitle dağılmıyor. Sıra gaz bombalarında.

Sayfalar Ortak Platformu'nun "Uygulanan Sansür Duvarını Parçalayacağız" pankartı devrimci örgütlerin pankart ve flamaları çatışma boyunca dikkat çekiyor. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Hükümet İstifa" sloganları sık sık atılıyor. Alman Hastanesi ö-

nünde polis sıkışıyor. Gençlerin kurduğu dev bir barikatla önu kesiliyor. Hiç aralıksız atılan hava fişekler polisi durduruyor. Gaz bombalarını atılıyor peşpeşe. Burada Hüseyin isimli bir gazetecinin ayağına gaz bombası isabet ediyor.

TOMA'lar barikatı dağıtmak için tüm hızıyla harekete geçiyor. Gaz bombalarından ara sokaklara dağılan eylemciler polisle çatışmayı gecenin geç saatlerine kadar sürdürdü. İstiklal Caddesi, Galatasaray, Tünel taraflarında ara sokaklarda çatışmalar gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Gazetecileri de hedef alan polis çok sayıda gazetecinin yaralanmasına ve teçhizatların kırılmasına neden oldu.

Eylemcilerden çok sayıda kişi yaralandı. Yaralılar eylemcilerin kurduğu acil sağlık ekipleri tarafından ilk tedavileri yapıldı. Bazıları hastaneye kaldırıldı. Eylemde gözaltına alınanların olduğu söylense de net bir rakama ulaşılamadı.

kün hale getirilmesi,

- Erişimin engellenmesi kararlarının uygulanmasını sağlamak üzere kurulan Erişim Sağlayıcılar Birliği'ne tüm servis sağlayıcıların katılması zorunlu tutularak, yapılan engellemeleri sunucudan keserek herhangi bir şekilde erişim sağlanamaması,

- DNS tabanlı engellenen yanı sıra, URL ve IP tabanlı engelleme ile engelleme yöntemleri genişletilmesi,
- İnternet trafik bilgisinin zorunlu olarak tutulmasının 6 aydan 1 yıla çıkarılmasıyla verinin işlenmesi ve fişleme endişeleri,

- URL engelleme işleminde anahtar kelime bazlı engelleme,
- Hakimlerin 24 saat içerisinde karara bağlama zorunluluğu,
- Engelleme karar alabilecek Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nda bir MİT görevlisinin yer alması.

İnternet Yasağı Nedir?

Son yıllarda sermaye, ayaklanmalarla sarsıldı, sarsılmaya devam ediyor. Sistemi yıkmak için vurulan tüm bu darbelerin en önde gelen aracı internet ve sosyal medya oldu.

Halklar seslerini duyurmaya medyanın sosyal medya üzerinden aştı; eylem haberlerini, amaçlarını, hedeflerini duyurdu, çağrılarını yaptı. Kıscası 21. yüzyılın daha ilk yıllarında yaşanan tüm ayaklanmalar ve devrimler internet üzerinden etkin bir şekilde seslerini dünyaya duyurdu.

Bunun için hükümetler interneti yasakladı, sosyal ağlara girişi engelledi, cezalar yağdırdı; yasalar-yasaklarla halkın sesini kısmaya kalktı. Ülkemizde de 2007 yılında kabul edilen "5651 sayılı İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanunu"nda değişiklikler yapılmak istendi.

Onlarca site hakkında davalar açan ve kapatan, videoları yayından kaldırtan hükümet, yeni değişikliklerle yasayı daha da sertleştirdi. Eylemlerle dört bir yandan protesto edilen yasaklamalar şöyle:

- TİB Başkanı veya ilgili Bakan'ın talimatıyla erişim engellenen müm-

Eylemcilere Yapılan Saldırı Protesto Edildi

Sayfaların Ortak Platformu 8 Şubat günü Taksim'de yaşanan polis saldırısını Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla protesto etti.

Eylem

Mücadele Birliği,

Halk Cephesi,

SDP, Kaldıraç

destek verdi. Eylemde sık sık "Her Yer Sansür Her Yer Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atıldı. Okunan basın metninde 5651 sayılı internet ceza kanunu 5 Şubat 2014 tarihinde Meclis Genel Kurulunda onaylandığını hatırlattı. "Bu ceza kanunu gündeme geldiğinden bu yana birçok sitede erişim engellenmiş, bazı siteler ise bir açılıp bir kapatılarak sansüre alışmamız sağlanmaya çalışılmaktadır" denildi.

Meydanlar ve parklardan sonra internete örmeye çalıştığınız Sansür Duvarını parçalayacağız, denilen açıklamanın devamında "yaşam alanlarımıza, özgürlüklerimize tepemize atanmış gardiyanlar tarafından yön verilmesine müsaade etmeyeceğiz!" denildi.

Ali Varol Günel

CENEVRE KONFERANSI SÜRERKEN

Bugünlerde (10 Şubat'ta) ikinci turu başlayacak olan Cenevre Konferansı, 22 Ocak'ta İsviçre'nin Montrö kentinde başladı. Yapılmaması için başta Türkiye olmak üzere bölge gerici, savaş kışkırtıcısı devletlerinin büyük çaba sarfettiği konferans, Rusya'nın ağırlık koymasıyla yapıldı. BM'nin, Suriye devletini (dolayısıyla Esad yönetimini) muhatap almak zorunda kalması, aslında konferans daha başlamadan galiplerin ve mağupların kimler olduğunu ortaya seriyordu.

Konferans başlamadan önce, Suriye yönetimince yapıldığı iddia edilen, işkence ve katliamların resimleri ortalığı kaplamıştı. Uluslararası basın yayın kuruluşlarına servis edilen bu resimlere bakılınca ortada bir insanlık suçu olduğu açıktı; ama artık adet olması gerektiği üzere, bu suçu kimin işlediğinin de sorulması gerekiyordu; ama emperyalist kapitalist devletler, dezenformasyona o kadar alışmış durumdadır ki, kimse kalkıp bu sayısı 10 binleri bulan fotoğrafı kimlerin nerede çektiğini dahi sorma gereği duymadı. "Muhafifler" denilen köpek sürülerinin kutr kutr insan doğradıkları, canlı canlı insanların kalplerini çıkarıp yedikleri, sarın gazı kullanarak insanları kavurdıkları ortadayken, kimse, bu fotoğrafların esas olarak bu dinci çetelerin icraatları olabileceğine dair bir şey söylemedi. Ve işte "Suriye'de iç savaşa çözüm bulmayı amaçlayan" konferans bu koşullarda başladı. Konferansa ne Suriye devletinin ne de "muhafiflerin" tarafında katılmayı kabul eden PYD, üçüncü ve bağımsız bir taraf olarak konferansa katılmak istemesine rağmen davet edilmedi. Tek başına bu konu bile, yani Rojava'nın siyasi statüsünün gelecekte nasıl olacağı konusunun gündeme alınmaması bile, konferansın bir çözüm konferansı olmadığını göstermeye yeterdi. Türkiye'nin konferansta bulunmasının yegane nedeni ise, birçokları tarafından da dillendirildiği gibi, konferansın başarısız olmasını sağlamaktır. Çünkü, Türkiye, bu konferansın yapılmasına en başından beri karşı çıkmış ve sorunun tek çözümü olarak Esad yönetiminin yıkılarak yerine kendisinin el altından (her ne kadar durdurulan TIR'larla artık her şey ayyuka çıkmış olsa da!) desteklediği "muhafifler"den oluşan yeni bir iktidarın kurulmasını göstermişti. Konferansın toplanmasını engellemeyi başaramadılar; ama "tarafın BM nezdinde tanınması"yla, bir de PYD'nin bağımsız bir taraf olarak katılımının engellenmesiyle teselli buldular.

Suriye devleti, konferansa "eli güçlü" olarak katılan taraftı; çünkü içeride çetelere karşı savaşında önemli mesafeler katetmiş, onların kendi aralarındaki çelişkilerinden de yararlanarak, konumunu güçlendirmişti. BM'nin "geçici hükümet" önerisini geri çevirdiler ve Suriye'de kimin gidip, kimin kalacağına sadece Suriye halkının karar vereceğini söylediler. Suriye Dışişleri Bakanı, Türkiye'yi içerideki karşıt grupları desteklemekle eleştirdi. Zaten görünen köy kılavuz istemiyordu; ancak Suriye'nin istendiğinde bu konuda ileri sürebileceği sayısız delil olduğu ortadaydı. Sadece "Esad'ın Suriye'yi yönetmek için ahlaki olarak meşruiyeti, fiilen de kudreti kalmamıştır" diyen Davutoğlu'na, "Bunu siz mi söylüyorsunuz? Kendi ülkesinde 'yönetememe krizi' ile karşı karşıya olan bir iktidarın dışişleri bakanı...?" demeleri bile yeterli olacaktı.

"Kurulacak geçici hükümette Beşar Esad'ın yer almasının söz konusu olmayacağını" söyleyen ABD Dışişleri Bakanı John Kerry de, günü kurtarmaya çalışmanın dışında bir şey yapmış olmuyordu. Destekledikleri "muhafifler"in yenildiğini görmeyen Türkiye kadar kör değillerdi kuşkusuz; ama Rusya'nın politik ataklarını savuşturmanın ve ileride, şahın önündeki piyonu düşürmenin başka bir yolu olmadığını biliyorlardı. Ortadoğu satrancında denklemlerin İran üzerinden kurulduğunu herkes bilir. İran'ın konferansa çağrılmaması, dahası katılımının engellenmesi, bunun en bariz göstergesidir. Emperyalist-kapitalist devletlerin dikkatlerinin esas olarak İran üzerinde olduğu açık. RTE'nin ani İran ziyaretinin nedeni de budur. Türkiye, uluslararası alanda kaybolmuş prestijini, İran ziyaretiyle yeniden kazanmaya çalışıyor. Bazıları RTE'nin ziyaretini, Türkiye'nin Suriye politikasının değişmesine yorsalar da durum hiç de öyle görünmemekte. Birincisi, konferansın engellenme ve başarısızlıkla sonuçlanması çabalarında görüldüğü gibi, Türkiye'nin Suriye politikası hiç de değişmiş değildir. İkincisi, Türkiye son yapılan operasyonlarda ortaya çıktığı gibi İran'la yürüttüğü kimi işleri eline yüzüne buluşturmuş ve şimdi bunun üzerine örtme telaşındadır.

Ama artık mızrak çuvala sığmamaktadır. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, "müzakerelerin basit ve çabuk olmayacağını" söylüyor ve Cenevre konferansına katılanların "tarihi bir sorumlulukla" karşı karşıya olduklarını vurguluyor. Oysa Türkiye, tam da zaman konusunda sıkışmış bir devlet olarak, tıpkı satranç oyununda olduğu gibi, hata üstüne hata yapıyor. İçeride devrimin gün geçtikçe artan baskısı, siyasi iktidarı lime lime dağıtırken, dışarıda "siyasi prestij" arayışları sonuç vermiyor. Meşruiyet konusunda Esad'a yüklenen tüm dünyayla birlikte kargalar bile gülüyor.

Sarıgazi halkı da 8 Şubat akşamı Taksim'de eylem yapılan saldırıyı duyduklarında, sokağa çıktılar ve bir eylemle polis saldırısını ve internete sansürü protesto ettiler.

Sansüre maruz kalmadan önce sayfamızı paylaşalım, duyuralım ve düşüncelerimizi yazalım dostlar. Sonra facebook olmaz başka bir yerden devam ederiz #oyumsokağa

Bizim de seçim şarkımız var! "...yerel ve genel seçimseçin bakalım seçinki dön baba dönelimaynı yere gelelim..." #oyumsokağa

Sanıkların avukatlarına seslenen anne Korkmaz, "Bu katillerin avukatlığını yapmayın. Elinizi vicdanınıza koyun" dedi. Anne Korkmaz, önce oğlunun resmine baktı ardından salondaki avukatlara ve izleyicilere dönerek, "Sizinle gurur duyuyorum. Hepiniz benim çocuklarımsınız"

Katillerini Tanıyoruz!

Haziran ayaklanmasında Eskişehir'de polis ve sivil faşistler tarafından dövülerek katledilen üniversiteli genç Ali İsmail Korkmaz'ın ilk duruşması Eskişehir'den kaçırıldı ve "güvenlik" gerekçesiyle Kayseri'de yapıldı.

Dava günlerce gündemde kaldı. Devlet mahkemeyi Kayseri'ye kaçırmakla kalmadı, 2000 polis, TOMA ve helikopterlerle kendi güvenliğini de aldı. Adliyenin etrafı çembere alındı. Kayseri'nin tüm giriş çıkışlarında arama noktaları kuruldu. Şehir dışından gelen tüm araçlar arandı, GBT yapıldı.

Sabah. eksinin altında bir hava ve yollarda donmuş küçük su birikintileri vardı. Şehre sabah saatlerinde vardık. İstanbul'dan yola çıkan araçlar sürekli durduruldu. Kurulan arama noktaları, eskortlar, her yüz metrede yol boyunca trafik polisleri... Adliye'ye biraz uzak bir noktada otobüsler duruyor. İnsanlar birden kendilerini yola atıyor, koşu koşu ve sloganlar atarak adliyenin önüne gidiyoruz. Gençler arama noktasından hızla geçiyorlar. Kendilerini aratmıyorlar. Gençler öfkeli!

Ethem Sarısülük davasında yaşanan skandallar geliyor aklına insanın. Gençler slogan atıyor, kitle alkışlıyor ve arama noktasından polisler hızla çekiliyor. Duruşma devam ederken, birçok ilden gelen 2-3 bin civarında ki kitle (çoğu gençlerden oluşan) soğuktan sürekli hareket halinde, sık sık sloganlar atılıyor, halaylar çekiliyor, şarkılar ve marşlar söyleniyor.

Kayseri'den de ciddi bir katılım vardı. Özellikle gençlerin katılımı çok iyiydi. Daha sonra gördük ki eylem sonrası Kayserili gençler internette ki paylaşımlarında "bugün çok güzel bir gün geçirdik, tüm dostlara çok teşekkür ederiz..." tarzında mesajlar atmışlar. Demek ki Ali nerede olursak olalım bizleri aynı duygularla birleştiriyor.

Adliyeye 150 metre uzaklıkta kurulan bariyerler etrafında toplanan kitleye bir ses aracından hitap ediliyor. Bizler Devrimci Öğrenci Birliği olarak da düşüncelerimizi şu şekilde ifade ettik; "Bizler Gezi'den çok şey öğrendik. Bunlardan en önemlisi de şuydu, eğer polis bir yeri koruyorsa orası bize ait değildi. Bugün de polisler meclisi koruyor, adliyeleri koruyor. İşte sadece bu yüzden bile bu düzenin mahkemelerine ve meclisine güvenmiyoruz. Katillerden hesabı bizler, gençler soracağız. Bu sokaklarda hesap soracağız. Bizim Ali'ye sözümüz bu devrimi yapmak olacak." Bu arada TGB'li faşistler de mahkemeye geldiler, konuşma yaptılar. Ama konuşmaları 'Yaşasın Halkların Kardeşliği' ve 'Faşizme Karşı Omuz Omuz' sloganlarıyla ve ıslıklarla protesto edildi. İP-TGB faşistlerinin yaptıklarının unutulmadığını gösteren güzel bir örnek bu. Bu faşistler alanda da yalnızlaştırıldılar.

İçeride Adliye'de ise başka bir mücadele sürüyor. Sabah bizim tanık olmadığımız adliyeye giriş sırasında yaşanan arbededen sonra gazeteciler, Ali'nin ailesi, avukatlar ve Ethem'in ailesi duruşmaya alındı. Ardından katiller getirildi. Ali'nin ailesi ilk defa oğullarının katilleriyle karşı karşıya geldi. Adliye bahçesinde de binlerce kişi pankart ve sloganlarla, adliyede ise 150 avukat, ailesi, dostları, yoldaşları savunuyor Ali'yi.

Duruşma salonuna ses sistemi kurulmadığından mahkeme heyetinin konuşmaları salonda duyulmuyor. Mahkeme mikrofonunun bulunması için ara veriyor. Mikrofon aradan sonra yani öğle saatlerinde bulunuyor. İddianameler okunup kabul edildikten sonra,

ifade veren Haymana Ekmek Fırını'nın sahibi tutuklu sanık İsmail Koyuncu, Ali İsmail'in kaçtığı sırada arkasından polislerin koştuğunu söylüyor, sanık polisler Mevlüt Saldoğan ve Yalçın Akbulut'un eylemcileri dövdüğünü belirtiyor. Koyuncu, mahkeme heyeti önünde sanık polisleri parmağıyla göstererek tespit ediyor. Koyuncu, Akbulut'un saçlarının o dönem uzun olduğunu ve sakallı olduğunu da sözlerine ekliyor.

Anne Emel Korkmaz oğlunun fotoğrafı elinde önünde duran askerlere "çekilin" diyor, "Kaldırın bu et duvarını. Yüzüme baksınlar." Askerlerde kalkıyor. Zanlılar bu kez havalara bakmaya başlayınca anne: "Havalara bakma, yüzüme bak.", "Ben bu surette gönderdim Ali'yi Eskişehir'e" diyor.

Duruşma öncesi oğlunun katilleri ile karşılaştığımda salonda anne Emel Korkmaz'ın sesi yankılanıyor: "Ne yaptınız bu çocuğa? Nasıl kıydınız? Çocuklarınızın yüzüne nasıl bakabiliyorsunuz?"

Dışarıda adliyenin önünde bekleyen 2 bin civarında kişi soğuğa rağmen halaylar çekiyor, sloganlar atıyorlar, Kayseri'de oturan insanların getirdikleri kömür ve odunlarla ateşler yakılıyor, Kayseri üzerinde kocaman bir duman kütlesi oluşuyor. Bekleyenler soğuğa rağmen dışarıda beklemeye devam ediyor, bazı gençler beton üstüne kartonları

yerereker uzanmaya çalışıyor, bazıları ise bir duvara sırtını yaslıyor.

Adliye'de ise sanıkların ardından Korkmaz ailesinin talepleri soruldu. Baba Şahap Korkmaz, "Oğluma kasıtlı olarak davranılmış, pusu kurularak öldürülmüş" dedi. Oğlunun öldürülmesini vahşet olarak tanımlayan Korkmaz, "Ali İsmail'i hastanede gördüğümüzde her tarafı morluklar içerisindeydi. Dişleri kırılmıştı, kafasında kırıklar vardı, gözlerini açamıyordu. Bunu yapan insan olmaz. Ali İsmail, ben bir yılını öldürdüğümde karşıma durup ne yapıyorsun diyerek bana kızdı. Oğlumun yüreği insanlık, iyilik doluydu. Onu öldürenleri en ağır cezayla cezalandırılısın" dedi.

Anne Emel Korkmaz, elinde oğlunun resmi, sanıkların yüzüne bakarak şunları söyledi: "Benim oğlum 19 yaşında katledildi. O güne kadar bir tokat vurmam. Bir anne olarak buna dayanılmaz ama ben dayandım, katillerinden hesap sormak için. Ali İsmail, en ufak bir lanet dahi okumazdı. Ben 8 aydır kan ağlıyordum ama bugün burada yüzüm güldü. Bunların söylediklerine kim inanır. Sabahtan beri elimdeki fotoğraflara bakamadılar. Benim oğlum öğretmen olup geleceğe güzel evlatlar yetiştirecekti."

Mahkeme, tutuklu sanıkların tutukluluk halinin devamına karar verdi. Korkmaz ailesinin, olay anına ilişkin anlatımlardan yola çıkarak Yalçın Akbulut'un da tutuklanması talebi reddedilirken, Ali İsmail Korkmaz'ın olay günü yaptığı telefon görüşmelerinin kaydının istenmesine karar verildi. Mahkeme heyeti, sanıkların farklı avukatlar tarafından savunulması talebi konusunda ise kararı sanıklara bıraktı.

Duruşma 12 Mayıs'a ertelendi.

Dava sonrası dışarıya çıkan ve kitleye hitap eden, Ali İsmail'in ailesi duruşmanın olumlu geçtiğini belirterek mutlaka katillerin cezalandırılması için mücadele edeceklerini belirtti. Abi Gürkan ise; "bizleri sahiplendiğiniz için size teşekkür ediyorum" dedi.

Anne; "benim bir oğlumu öldürdüler, ama benim için hepiniz Ali'siniz, çok teşekkür ederim" dedi. Baba; Mahkemeyi Kayseri'ye, kaçırıldıklarını belirterek insanların davaya destek olmalarını engellemeye çalıştıklarını belirtti, ama bizi yalnız bırakmadınız teşekkür ederiz dedi.

Şehir dışından gelen otobüsler geç saatlerde yola çıktı.

"Hepimiz Mehmet'iz, Öldürmekle Bitmeyiz"

Mehmet Ayvalıtaş'ın 2. duruşması, Kartal Adliyesi'nde görüldü. Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla toplanan binlerce kişi Kartal Adliyesi önünde bir araya geldi.

Günler öncesinden mahkemeye çağrılar yapıldı. Saat 12.00'den itibaren Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi, arkadaşları ve dostları adliye önünde toplandı. Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş, anneannesi Neslihan Karagöz ve bir çok yakını mahkemeye katıldı. Adliye önünde toplanan devrimci örgütler siyasi partiler eyleme destek verdi. Ayvalıtaş ailesini yalnız bırakmayan Ethem Sarısülük'ün ailesi de Adliye önündeydi. Sayfi Ana Mehmet ve Fadime Ayvalıtaş için gözyaşları içinde konuşma yaptı. "Ben Emel'in yerine geldim, sadece Ethem değil, hepsi benim çocuğum" dedi.

Bu kez forum alanı mahkeme önüydü. Mahkemeyi izlemek için orada bulunan herkes forumda düşüncelerini ifade etti. Kitlenin öfkesi bekledikçe, konuşmalar sürdükçe artıyordu. Mahkeme sürerken birçok kez polisler ile eylemciler karşı karşıya geldiler. Daha doğrusu eylemciler polisleri adliyenin giriş kapısına iyice sıkıştırdılar. Ve olumsuz gelen haberlerin ya da polislerin tavırlarından dolayı sürekli olarak taş, çatapatlar, su şişeleri ile saldırdılar. Adliye'nin giriş kısmında ki birçok cam kırıldı. Mahkeme boyunca gerginlik devam etti.

Saat 15:00 sularında hakimler avukatları dinlemeden davayı bitirmeye çalıştı. Salonda büyük bir arbede çıktı. İnsanlar hep bir ağızdan slogan attı. "Anaların

öfkesi katilleri boğacak" "Mehmet Ayvalıtaş Ölümsüzdür" 3. duruşmanın tarihini öğrenen aile üyeleri ve kitle sloganlarla adliye dışına çıkıp basın açıklaması yaptı. Hakim savcının mütalaasını bile dinlemeden duruşmayı 21 Mayıs'a erteledi.

Öfke öyle yoğundu ki insanlar akşam Kadıköy Altyol'da bir araya geldi. Altyol'da toplanan kitle sık sık "Bu Dava Başlangıç Mücadeleye Devam", "Hepimiz Mehmetiz Öldürmekle Bitmeyiz", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" "Mehmet Ayvalıtaş Ölümsüzdür" sloganları attı. Kitlenin önünde "Hepimiz Mehmet'iz, Öldürmekle Bitmeyiz", "Bu Dava Bizim", "Rahat Uyu Ana, Evlatların Nöbette" yazılı pankartlar taşındı.

Kadıköy çarşı içine yürüyen kitle, yol üzerinde oturma eylemi yaptı. Muharrem Ayvalıtaş ve Zafer Cömert, üzerinde kardeşlerinin fotoğraflarının olduğu dövizlerle eyleme katıldı. Yürüyüş Kadıköy Moda'ya kadar sürdü. Burada Mehmet Ayvalıtaş'ın kuzeni Volkan Ayvalıtaş duruşma salonunda adaletten başka her şeyin olduğunu söyledi.

Abdullah Cömert'in ağabeyi Zafer Cömert, "kardeşimi öldürenlerin ceza alacaklar mı diye bana soruyorlar umutlu musun, Ben sadece umutlu değilim, kararlıyım. Katillerin cellâdi olmak için kararlıyım" şeklinde konuştu.

Kitle açıklamaların ardından yeniden Boğa'ya yürüdü. Yürüyüşü engellemek için polis insanlara gaz bombalarıyla saldırdı. Çatışma gece yarısına kadar sürdü.

Haddini bil Tuğrul Türkeş! Gezi Ayaklanması'nda AKM'ye eşkiyanın değil!... DENİZ GEZMİŞ'in resmi asılmıştı! silah özakin @selaozakın

İzmir Öğrencileri Sansürü Protesto Etti

AKP hükümetinin kabul ettiği internet sansür yasasına karşı tüm yurttaki isyan çağrılarında İzmir de sessiz kalmadı.

DÖB'ün çağrısıyla Alsancak Sevinç Pastanesi önünde 8 Şubat'ta saat 19.00'da toplanan kitle ajitasyonların ardından yürüyüşe geçti. Alsancak'ta yapılan yürüyüşün ardından kitle sloganlarla Lozan Kapısı'na doğru yürümeye devam etti.

Yürüyüş esnasında "Hükümet İstifa İktidar Halka", "DNS'i Değil İktidarı Değiştir", "Halkın İsyanı Sandıklarından Büyük", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı; "Oyum Sokağa" dövizleri taşındı.

Lozan Kapısında kısa süre yol kapatıldıktan sonra yine yol kapatılarak Sevinç Pastanesi önüne geri dönüldü. Ajitasyon konuşmalarının ardından eylem sona erdi. Eyleme Halk Cephesi, %99 Hareketi, Kaldıraç, EHP destek verdi.

Devrimci Öğrenci Birliği-İzmir

Uyan Berkin Yaşanacak Çok Şey Var!

Liseler Bizimdir İnisiyatifi, Ankara'da Berkin için bir eylem düzenledi. Okulları başlayacak olan liseliler "Uyan Berkin Okullar Açılıyor" pankartıyla Yüksel Caddesi'nde toplanarak Güvenpark'a yürüdü. "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Liseler Bizimdir Bizimle Özgürleşecek", "Uyan Berkin Yaşanacak Çok Şey Var" sloganlarıyla Güvenpark'a geldiler. Yürüyüş boyunca etraftan alkışlarla liselilere destek vardı.

Güvenpark'a gelindiğinde basın açıklamasına geçildi. Liseler Bizimdir İnisiyatifi adına okunan açıklamada; "Berkin 238 gündür uyuyor! Bugüne kadar dört ameliyat geçirdi ve şu an yoğun bakımda, solunum cihazlarına bağlı olarak yaşıyor. Yarın hepimiz yeni bir döneme başlayacağız, sabah okullarımıza gideceğiz. Berkin ise bugün bizle olacakken, bizimle okula geleceken, onunla koca bir geleceği öreceken o hala komada, o hala uyumakta. Oysaki bu sabah onunla birlikte uyanacaktık. Onunla şarkılar söyleyecek, oyunlar oynayacaktık..."

"Berkin Elvan 238 gündür komada! Onu vuran polis bugün elini kolunu sallayarak gzmekte. Onu vuran yalnızca o polis değildir bu devlettir, bu sistemdir. Onu vuran bu satılmış medyayla, Ethem'i başından silahla vuran kolluk güçleriyle, tecavüzcüleri katilleri aklamayan hukuk sistemiyle, bizi gece gündüz izleyen mobeseleriyle, 56 aylıktan itibaren beynimizi yıkayan bu eğitim sistemiyle, halktan çaldıkları paraları ayakkabı kutularına saklayan hırsızlarıyla bütün olan bu devlettir, bu sistemdir..."

"Berkin Elvan 238 gündür komada! Bugün bizler Berkin'i vuranları tanıyoruz ve Berkin'in hesabını soracağız. Biliyoruz ki onu vuranlar, bugün bizleri okullarda sistemin bir çarka gibi yetiştirmeye çalışanlardır. Biliyoruz ki onlar hayatı insanın insana kulluğu üzerine kuranlardır. Ve bizler bunu reddediyoruz..."

"Liseler Bizimdir İnisiyatifi olarak Berkin için sokaklar dayız, hesap soruyoruz. Çünkü gerçek özgürlüklerimizi ancak sokakta, mücadele alanlarında kazanabileceğimizi biliyoruz. Ancak örgütlü gücümüzle zafere ulaşabileceğimizi biliyoruz. Tüm liselilere çağırımızdır. Liseliler Ayağa, Hesap Sormaya! Berkin Elvan, Mücadeleye Devam!" denildi.

Daha sonra Eğitim-Sen'den bir lise öğretmeni söz alarak, desteğini ve her zaman yanlarında olacağını söyledi. Eylem Berkin için okunan şiirlerle ve halaylarla sona erdi.

Ankara / Devrimci Öğrenci Birliği

Gezi Tutsağına Saldıranlara Dava

Gezi Ayaklanması sürecinde tutuklanarak gönderildiği Metris Cezaevi'nde adli mahkumların saldırısına uğrayan Özgür Yıldırım'ın açtığı dava kabul edildi ve saldırgan 3 mahkum hakkında dava açıldı.

8 Temmuz 2013 günü İstiklal Caddesi'nde yaşanan polis saldırısında tutuklanan Özgür Yıldırım, birkaç gün sonra da adli tutuklularla dolu koğuştaki saldırıya uğradı. İlk günlerde sürekli tehdit edilen, geceleri uyutulmayan Yıldırım, 13 Temmuz günü de tekme-yumruklularla saldırıya karşı karşıya kaldı. İdareye olayları anlatmaması için tehdit edilen Yıldırım'a Cezaevi Müdürü tarafından da "bir şey olmadı, şikayetçi değilim" şeklinde belge imzalatılmak istendi.

Avukatının ziyareti ile yaşadığı saldırı ortaya çıkan Yıldırım, 15 Temmuz günü hastaneye götürülmüş, aynı gün de tahliye edildiği haberini almıştı.

Müvekkilinin canına kastedildiği gerekçesi ile cezaevi idaresi ve mahkumlar hakkında suç duyurusunda bulunan Avukat Sevinç Sarıkaya, Şubat ayının ilk günlerinde, saldırganlar hakkında dava açıldığı haberini verdi.

Kısa bir açıklama yapan Sarıkaya, böyle bir saldırının görmezden gelinmeyip dava açılmasının olumlu bir gelişme olduğunu, ancak davanın 3 adli mahkuma açıldığını, bu saldırılara sebebiyet veren ve örtbas etmeye çalışan cezaevi yönetiminin yine cezalandırılmadığını söyledi.

Topa Vurmak Yerine Slogan Attılar!

İspanya Kral Kupası çeyrek finali rövanş maçında Racing Santander - Real Sociedad takımları karşı karşıya geldi ama oyuncular bu kez futbol oynamak yerine eylem yaptılar!

Ev sahibi takımın oyuncularını üç aydır paraları ödenmediği için saha içinde grev yaptılar.

Santander - Real Sociedad maçı öncesinde oyuncular, paraları ödenmediği için maça çıkmayacaklarını kulüp başkanına söylemelerine rağmen, kulüp başkanı ve yönetim kurulu bu uyarıyı ciddiye almayınca, Santander oyuncuları maçın başlamasıyla birlikte orta sahada kol kola girerek kulüp başkanını ve yönetim kurulunu protesto etti. Santander oyuncularının grev yapması nedeniyle maç iptal oldu.

Racing Santander oyuncularının başlama düdüğünün ardından top peşinde koşmak yerine orta sahada toplanıp eylemlerine başlamaları İspanya'da hem futbolculardan hem de taraftarlarından büyük destek aldı. Ünlü futbolcular twitter hesaplarından "yanınızdayız" mesajları attı.

Hakemlerin maçı iptal etme kararının ardından Santander'in hükmen mağlup sayılacağı, Barcelona'nın yarı finaldeki rakibinin ise Real Sociedad olacağı öğrenildi.

Umut Güneş

Sokağa Sansür İşlemez!

İnternette sansür yasası meclisten geçti! Çaldıklarını ayakkabı kutusunda saklayanlar, daha da fazlası ortaya çıkmasın diye; herkesin "kişisel haklarını" bilgisayar kasa-salarında güvence altına alıyor. Başbakan da İstanbul'da "Çok çok affedersiniz, kusura bakmayın, edepsiz görüntülere dokunma diyerek, edepsizce sokağa çıkıyor," diyerek bu yasanın neden çıkarıldığını çok güzel özetliyor! Demek ki yaptıklarının edepsizlik olduğunu kabul ediyor. Ve burjuva sınıfın tüm edepsizlikleri işfa olmasın diye her şeyi yapmaya hazırlar.

Herkes artık çok rahatlamış olmalı, ne de olsa herkesi dinleyen burjuvazi artık sanal alemde haklarımızı koruyacak! Artık her birey güvende. Yaşasın kişisel haklar ve özel yaşamın gizliliği ilkesi, kahrolsun toplumun özgürlüğü! Yaşasın burjuva sınıfın 'bir'icik iktidarı, kahrolsun burjuva iktidara karşı olanlar!

RTE'nin bilinç altında yatanlar bir kenara, TV ekranlarında, yazılı basında dile getirdikleri "kişisel hakları" koruma altına alıyoruz, interneti güvenli hale getiriyoruz sözleri koca bir yalan. Bu eski bir tartışma ama burjuva iktidarların en güvenilir silahlarından biri olan "bireyin özgürlüğü", "bireyin hakları" vs türünden lakırdılar bilinen liberal görüşlerdir. Burjuva özgürlük kavramı, halkların ve emekçilerin özgürlüğü dışında her şeyi içeriyor. Burjuva iktidarı güvence altına alacak her türlü ahlak, her türlü birey hakkını içeriyor. Çünkü burjuvazi kendi iktidarı ve iktidarının devamlılığı için bu hakları tanıyor! Ama bir sınıf olarak karşı koyuşun amansız düşmanıdır burjuvazi! Zira orada kendi yok oluşunu görür ama "birey"de kendi varlığını!...

Burjuvazi "ben"cidir. "Bencil"dir. Toplum adına konuştuğu her an, bahsettiği kendi sınıf çıkarlarıdır esasında. Birincisi; "kişisel haklar" dedikleri şey burjuva özel mülkiyeti ve bu mülk edinmenin yasalarını içermektedir. Yani bildiğimiz çalma, sömürme ve gerekirse öldürme! İkincisi; güvenli internet diye bahsettikleri burjuva iktidarın güvence altına alınmasıdır. Her türlü eleştirinin yok edildiği bir ortam yaratmaktadır. Bugün AKP şahsında Türkiye tekelci kapitalizmi, emekçilerin yaşamı yumruğu altında ezilmiş burjuva sınıfların yaşadığı bunalımı ve çöküşü yaşıyor. Normal şartlar altında burjuvazinin kabul edebileceği pek çok şey bugün tahammül edilemez boyutta. İnternette ki sansür bunu ifade ediyor!

Ama insanlık nelere şahit oldu! Burjuvazi kendi sınıf çıkarlarını korumak için neler yapmadı ki? Krematoryumlar, dünya savaşları ve bu savaşta yaşananlar akla ilk gelenler. Ve bu kanlı tarihin sahibi burjuva sınıflar hep "bireyin" özgürlüklerinden bahsedip, koruyucusu olacaklarını ilan ettiler.

Ne zaman ki tüm toplumun özgürlüğü gündeme gelir, o zaman polis joplari, asker dipçikleri ve anayasal zincirler "birey"i korumak adına işler! Ne zaman ki toplum farkına varır kendisinden çalınanların, o zaman "birey" kazançları, kayıpları gündeme gelir! Ne zaman ki toplum kendisinden saklanan gerçekleri öğreniverir ve harekete geçer, o zaman "birey" in haklarına olan saldırıları durdurmak için sansür devreye girer. Ve bunun hep böyle gideceğini zannederler!...

Neyse ki sokaklar var!

Evet, karanlığın sizi boğduğunu düşündüğünüz anda sokaklardan yükselen sesler sizi uyandırır. Ve o sokaklarda gerçeklerin gücüne inanan ve haklı olduğunu bilerek mücadele eden binlerce genç var. Emekçiler var! Ve burjuvazi yasalarla gerçeklerin yok edilemeyeceğini bu sokaklarda öğrenecek!

Ama daha da önemlisi şu; toplumun ezici çoğunluğu, bu yasaların toplumu susturmak için çıkarıldığını farkında! Hükümetin tüm kadroları her ne kadar bunun aksini kanıtlamak için TV'lerde kendi gerici ve liberal görüşlerini zirvalasalar da, inandırıcılıklarını çoktan yitirdiler. Kullandıkları argümanlar toplumun en geri duygularını harekete geçirmek için hazırlanmış ve sipariş edilmiştir. Bu da yalnızca kendi tabanlarının en gerici unsurlarını harekete geçirir.

Burjuvazi ne yaparsa yapsın aslında hayata geçirdiği tek bir şey var: Devrimin toplumsal güçlerini sokaklarda birleştirmek! 31 Mayıs ayaklanması da böyle bir patlama değil miydi? İnsanların hareket alanı daraldıkça daralıyor ve geriye tek bir şey kalıyor: Sokağa Çıkmak!

Sokak işçi ve emekçilerin, gençliğin siyaset alanı oldukça ürkecek bir şey yok! Zira sokaktaki siyaset devrimci ve halkın iktidarına yürüyen bir rotaya sahip.

"Yemekleri Köpeklere Verin"

Ben Dokuz Eylül Üniversite Hastanesinde çalışan bir temizlik görevlisiyim. Biz çalıştığımız hastanede birçok sorunla yüz yüze kalıyoruz. Ben genç bir işçiyim ve size biraz bunlardan bahsetmek istiyorum. Bundan bir hafta kadar önce hastanede çalışırken, saat 10:00'da bir iş kazası geçirdim. Bileğimdeki lifler yırtıldı ve ben bileğimin acısından duramadığım için polikliniğe gittim; fakat orada bana söylenenler beni çok şaşırttı. Sigortalı olarak çalışmama rağmen bana SSK'lı görünmediğimi söylediler, ayrıca "ücretli haklı, şirket sözleşmeyi iki ay daha uzattı" oldu. (Taşeron sistemde çalışırken üç ayda bir işe giriş çıkışı yapılıyor, bu yüzden sözleşme süresi uzatılınca sigortalı aksıyor)Bu şekilde beni geçiştirdiler. Ben de saatlerce bekledikten sonra bileğime ücretli baktırmak zorunda kaldım.

Bununla birlikte aynı haftalar içinde çalışanlarla performans toplantısı yapıldı. "Arkadaşlar performansınız nelerden kaynaklı düşebilir?" diye bir soru soruldu ve cevaplamak isteyenlere cevap hakkı verildi. İşçi arkadaşlardan biri söz aldı ve ayağa kalktı. Maaşların çok düşük olmasından dert yandı. Ve birden fazla iş yapma zorunda kaldıklarını dile getirdi. Aldıkları ücret yaptıkları işlerin kat kat altındaydı. Arkadaşlarının seslerini çıkartamamasının asıl nedeni işten çıkartılma korkusuyla yüz yüze kalıyor olmalarıydı. Çünkü çoğunun bakmakla yükümlü oldukları insanlar var. Bunlar dile getirilken sunumu yapan sorumlu bizim ücretlere yapabilecek bir şeyimiz yok diye cevap verdi ve nedense bu kimseyi şaşırtmamıştı. Yine başka biri söz aldı; "hastanede birçok kişi ücretsiz yemek yerken biz neden ücrette tabi tutuluyoruz" diye sordu ve hastane yönetiminin bundan bir kaç gün önce yemekleri köpeklere verin diyerek biz çalışanları aştığına söyledi. Bu sözler üzerine herhangi bir cevap veremediler.

Bizler dişimizi tırnağımıza takıp emeğimizle çalışan, emeğimizi satan emekçileriz. Bizler her gün bu sorunların yüzüleriyle karşı karşıyayız.

Genç Bir Temizlik İşçisi

“Bizi Yok Sayamazsınız!”

Dev Sağlık İş Sendikası binlerce üyesinin işkolu istatistiklerinde yok sayılmasının ardından Ankara’da düzenlediği eylemle Çalışma Bakanlığı’na uyardı ve fiili toplu sözleşme sürecini başlattığını duyurdu.

Taşeron işçilerin sendikal örgütlenme hakkının fiilen yok edilmesini ve bu çerçevede 10 binin üzerinde üyesinin yok sayılmasını protesto etmek için Ankara’da bir eylem yapan Dev Sağlık İş Sendikası tüm Türkiye’den temsilcilerin katıldığı eylemle fiili toplu sözleşme sürecini başlattığını duyurdu.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde 31 Ocak Cuma günü İstanbul, İzmit, Bursa, Adana, Diyarbakır’ın da aralarında olduğu 59 ilden Ankara’ya gelen Dev Sağlık İş Sendikası temsilcileri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Emeğimizi çalışıyorlar. Taşeron köleliğe karşı #direnişçi” yazılı pankart ile “Sağlık işçisiyiz sendika hakkımızı istiyoruz”, “İnsanca yaşayacak ücret ve yılda iki kez ikramiye istiyoruz”, “Yönetimde söz hakkı istiyoruz” yazılı dövizler taşınan eylemde Dev Sağlık İş Genel Başkanı ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, “Bütünüyle keyfi bir uygulamayla sendikamız üyesi binlerce taşeron sağlık işçisinin talebini, üyelik formlarını, noter beyanlarını istatistiklerde yok sayıyorlar” dedi.

Çerkezoğlu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın sendikaların yetki sürecini belirleyen Ocak 2014 istatistiklerinin iki gün önce yayınladığını belir-

terek, “Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren istatistiklere göre sendikamız Devrimci Sağlık-İş’in üye sayısı bin 178. Bu rakam taşeron sorununu çözmek için müjdelere veren Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın taşeron işçiyi yok saydığının ilanıdır” dedi.

Bu rakamlara tepki gösteren Çerkezoğlu, sadece noter üzerinden üyelikleri yapılmış 10 bine yakın üyelerinin olduğunu hatırlattı. E-devlet sistemiyle de sağlık işçilerinin sendikalarına üye olmadığını ifade eden Çerkezoğlu, bunun nedeninin taşeron şirketlerin sağlık işçilerini başka iş kollarından göstermesi olduğunu vurguladı.

“Sendikasıztırma Bakanlığı”

“Neredeyse tamamı asgari ücretle çalıştırılan taşeron işçilerin sendikalaşmaması için patronların, şirket müdürlerinin baskı ve her türlü şiddeti yetmezmiş gibi bunlara göğüs gerip sendika üyesi olanların üyeliği dahi bakanlık tarafından yok sayılabiliyor. Çalışma Bakanlığı taşeron işçiler için fiilen ‘Sendikasıztırma Bakanlığı’ haline dönüşmüş durumda” diyen Çerkezoğlu yine üyelerinin yok sayıldığını 2013 istatistiklerinin Ankara 12. İş Mahkemesi tarafından iptal edildiğini hatırlattı. “Bu tavır basit bir mevzuat ya da uygulama sorunu değildir. Bu tavır basit bir bürokrasi sorunu hiç değildir. Bu politik bir durumdur” dedi.

Çerkezoğlu, şöyle açıkladı:

“-Taşeron sağlık işçileri hastanelerin asli ve sürekli işçileridir, iş güvencesi

istiyoruz.

“Ücretlerimiz açlık sınırının bile altında asgari ücrettir. Bütün işçilerin hakkı olan yılda iki ikramiye hakkı istiyoruz.

“Aylık toplu taşıma abonman ücreti kadar yol parası ve İş Kanunu’nda öngörülen yıllık izinlerimizi istiyoruz.

“SGK kayıtlarımızın gerçek biçimde sağlık iş kolundan yapılmasını ve bu yolla gasp edilen sendika hakkımızı istiyoruz.

“Başta işçi saldı ve iş güvenliği kurulları olmak üzere yönetimde söz hakkı istiyoruz.”

“Üç-beş Kişi Değil Yüzbinlerceyiz”

Dev Sağlık-İş’in mevcut mevzuata göre yetkili sendika olduğunu ifade eden Çerkezoğlu, “Bugünden itibaren örgütlü bulunduğumuz 58 hastane ve 20’nin üzerinde kentte fiili toplu sözleşme sürecini başlatıyoruz. Bizlerin emeğini ve kimliğini yok saymak, sendikal örgütlenme hakkımızı ayak oyunları ile gasp

etmek isteyenlere ve her konuştuğumuzda bize ‘haksınız’ diyenlere sesleniyoruz: Bizler taşeron işçisi değil, sağlık işçisiyiz. Öyle üç beş kişi değil yüz binlerceyiz. Ve bu kavga üç beş kurşun kavgası değil, güvenceli iş-insanca yaşam kavgasıdır” dedi.

İstanbul Gaziosmanpaşa Taksim İlkyardı Hastanesi işyeri temsilcisi Güllü Hanoğlu da yaptığı konuşmada, hastane yönetimi ile yaptıkları görüşmede taleplerinin karşılanacağı sözü verildiğini, ancak sözlerin yerine getirilmediğini belirterek, baskılara boyun eğmeyeceklerini dile getirdi. Hanoğlu, “Bakan çocukları milyonlarca dolar götürüyor, bizler alınterimizle çalışıyoruz. Mücadelemize devam edeceğiz” dedi.

SES Genel Başkanı Çetin Erdolu ile Sosyal-İş Genel Başkanı Metin Ebetürk de yaptıkları konuşmalarda, Dev Sağlık-İş üyelerinin yanında olduklarını belirtti.

“Taşeronda Çalışmak Ölüm Demektir!”

Okmeydanı Araştırma ve Eğitim Hastanesinde çalışan taşeron işçiler talepleri kabul edilmesi için eylem gerçekleştirdiler.

28 Ocak günü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi ana girişi önünde bir araya gelen hastanede taşeron olarak çalışan Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası üyesi taşeron işçiler “Artık Yeter Çalışma Koşullarımız Düzeltilsin, Taleplerimiz Kabul Edilsin” yazılı pankart açtılar.

Eylemde sık sık “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır”, “Asgari Yaşamak İstemiyoruz”, “Taşeron Çalışmak Ölüm Demektir” sloganları atıldı.

Basına açıklama yapan hastane çalışanlarından Fatma Deringöl; taşeron sağlık emekçilerinin hastanede yaşadıkları sıkıntıları duyurmak için eylem yaptıklarını söyledi. Deringöl; az işçi ile çok iş yaptırarak hastaneyi kara geçirmek isteyen bir anlayışın çalışan emekçilerin koşullarını ağırlaştırdığını hemde hasta ve hasta yakınlarına sağlık hizmetinin niteliksizleştirildiğini belirtti. Deringöl; hastane yönetiminin işçilerin taleplerine sesiz kaldığını ancak Beyoğlu Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliği ile görüşdiklerini, hastaneler birliğinin talepleri konusunda bir adım atmadığının altını çizdi. Deringöl; işçilerin taleplerini şöyle sıraladı: İnsanca çalışabilecek bir ücret, çalışma koşullarının düzeltilmesi, işçilerin yol ücretlerinin mavi kart bedeli olacak şekilde standart hale getirilmesi ve maaşa yansıtılması, hastanede çalışan personel sayısının 3 katına çıkarılması, sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin önlenmesi için gerekli tedbirlerin alınması, çalışanlara mobbing uygulamasından vazgeçilmesi, hastane çalışanlarının Sosyal Güvenlik Kurumu’na doğru bildirilmesi ve sağlık çalışanı olarak bildirilmesini istedikler.

Punto Deri İşçilerine Kadınlardan Destek

Sendikalı oldukları için işten atılan ve işlerine geri dönme mücadelesi veren Punto Deri işçilerini 30 Ocak günü Kadın Emeği Platformu üyeleri ziyaret etti.

Punto Deri işçileri çalışma koşullarının iyileştirilmesini istedikleri ve Deriteks Sendikası’na üye oldukları için işten atıldı. İki işçinin işten atılmasıyla başladı süreç, bugün itibarıyla 79 işçinin işsiz kalmasıyla devam ediyor.

Eylemlerinin 184. gününde Punto Deri işçilerine sendikalardan ve meslek odalarından kadınların oluşturdukları Kadın Emeği Platformu destek ziyaretinde bulundu.

Kadın Emeği Platformu adına konuşan Nebile İrmak Çetin “Platform olarak kadınların örgütlü mücadelede daha fazla yer alması amacıyla, genelde kadınların ağırlıklı olduğu işyerleri ve eylemlere destek verdiklerini belirtti. Kadınların örgütlü mücadelede yer almasının işçi sınıfının mücadelesinde başarıya ulaşmasının öne-

mine değinen Çetin, Platform olarak bundan sonra Punto Deri işçileriyle daha fazla dayanışma içinde olacaklarını ifade etti.

Kadın emeğinin ucuz emek gücü olarak görüldüğünü, emeğin iktidarına ulaşabilmek için kadınların daha fazla örgütlü mücadelede yer almaları gerektiğini belirten Çetin erkek işçilerinde kadının emek sürecinde ve örgütlü mücadele sürecinde daha fazla yer almaları konusunda destekleyici olmalarının önemine değindi. Bir çok sektörde olduğu gibi kayıt dışı ve güvencesiz çalıştırmanın yaygınlaştığını 11 milyon kayıtlı çalışan işçiden sadece 1 milyonun sendikalı olduğunu da hatırlatan Çetin, sendikalarda örgütlenmenin çok zayıf kaldığını ve sendikal mücadeleyi yükseltmek gerektiğini belirtti.

Deriteks Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Hasan Ulaşan ise Punto Deri’de diğer işyerlerine oranla kadın işçilerin sayısının az olduğunu fakat işten atılan ilk kadın işçinin de mücadeleyi sürdürmekte olduğunu belirtti. Ulaşan, kadın ve erkek işçilerin bir arada mücadele ederek mücadeleyi kazanabileceklerini, bunun cabası i- çinde olduklarını belirterek Kadın Emeği Platformu’nun desteğine ve mücadeleye güç veren kadınlar olmaları nedeniyle teşekkür etti.

Sendikalı olduğu için Punto Deri’de ilk işten atılan işçi olan Ramazan Aygün ise 184 gündür mücadeleyi sürdürdüklerini ve bugün itibarıyla 79 işçinin işsiz kaldığını belirtti. Patronların ve kar hirsının acımasızlığını dile getiren Aygün bugün itibarıyla patronun kuzeninin de işten atıldığını belirtti. Deriteks sendikasıyla birlikte yürüttükleri bu mücadeleyi sendikalı olarak işe kabul edilinceye kadar da sürdürme kararlılığında olduklarını belirtti.

Konuşmaların ardından Kadın Emeği Platformu üyeleri işçilerle, ihtiyaçları ve destek bekleedikleri konular hakkında konuştu, çaylar içilerek sohbet edildi. Kadın Emeği Platformu üyeleri yine sloganlarla uğurlandı.

Sağlık Emekçilerinden Uyarı Yürüyüşü

İstanbul Anadolu Yakası ve Avrupa Yakası’ndaki hastanelerde çalışan Dev Sağlık İş Sendikası’na üye taşeron sağlık emekçileri yol paraları ve ücretlerinden kesinti yapılmasını protesto ederek Sağlık Bakanlığı ve Kamu Hastaneleri Birliği’ni uyarmak için yürüyüş gerçekleştirdi. Çalışma koşullarının iyileştirilmemesi halinde eylemlerinin süreceğini belirten sağlık emekçileri gerekirse iş bırakmaya gideceklerini ve hastanelerin hizmet veremez duruma geleceğini belirtti.

Kamu işletmelerinde taşeron çalışma sistemi giderek yaygınlaşırken, milyonlarca emekçiyi kölelece çalışma koşullarıyla gittikçe daha fazla sefalette mahkum ediyor. Hastanelerde çalışan taşeron sağlık emekçileri çalışma koşullarının dayanılmaz boyuta gelmiş olması nedeniyle isyanda. Dev Sağlık İş Sendikası’na üye sağlık emekçileri Sağlık Bakanlığı ve Kamu Hastaneleri Birliği’nin taşeron şirketler aracılığıyla sağlık emekçilerine dayattığı çalışma koşullarına isyan etti. Sürekli ihalelerle, farklı taşeron şirketlerde kölelece çalışma koşullarına mahkum edilen sağlık emekçileri 5 Şubat günü İstanbul’da Anadolu ve Avrupa Yakası’ndaki hastanelerden mesai çıkışında toplanarak her iki yakada da Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterlikleri önüne yürüyüş yaptı.

Anadolu Yakası’nda yapılan eylem için Süreyyapaşa Hastanesi, Koşuyolu Hastanesi, Lütfi Kırdar Hastanesi, Yakacık Hastanesi ve çevredeki diğer hastanelerden mesailerini tamamlayan Dev Sağlık İş üyesi taşeron sağlık emekçileri saat 17.00’de Zümrütevler Çamlık Durağı’nda top-

lanarak Süreyyapaşa Hastanesi yerleşkesinde bulunan Anadolu Güney Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliği’ne yürüdü. “CEO Şaşırma Sabırımızı Taşırma”, “Taşeron İşçiyiz Örgütlüyüz Güçlüyüz”, “Hırsız Var”, “Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Hırsızlara Değil Emekçiye Bütçe” sloganları atan emekçiler ağır çalışma koşullarına rağmen ücretlerinden ve yol paralarından sürekli kesinti yapılmasına tepki gösterdi.

Sağlık emekçileri hastanelerde sağlık hizmetinin gerektiği şekilde verilebilmesi için öncelikle hizmet veren sağlık emekçilerinin insanca koşullara kavuşturulması gerektiğini ifade etti. Kamu Hastaneleri Birliği’nin açtığı ihaleleri alan taşeron şirketlerin milyarlarca lira kazanmasına rağmen taşeron işçilerin yol ücretleri ve maaşlarından da sürekli kesinti yapılarak her geçen gün daha fazla sefalette mahkum edildikleri belirtildi.

Havanın çok soğuk olmasına rağmen Kamu Hastaneleri Birliği Sekreterliği önünde yarım saatten fazla eylemi sürdüren emekçiler 5-6 dakika da oturma eylemi yaptı.

Yol ücretlerinde ve maaşlarında kesinti yapılmamasını, sendikal haklarına saygı gösterilmesini ve görev yerleri ve çalışma koşullarının sürekli değiştirilmesini son verilmesini isteyen Dev Sağlık İş Sendikası üyeleri bunun bir uyarı eylemi olduğunu söyledi. Eğer çalışma şartları düzeltilmezse eylemlerini sürdüreceklerini, gerekirse iş bırakma yoluna gideceklerini ve hastanelerin hizmet veremez hale geleceği uyarısında bulundu.

“İMKANSIZ DEĞİL”

Duydunuz mu, hükümet borçları sıfırlamış. Ama borçlar yine de yüzde 163 oranında artış göstermiş. Yani on yıl öncesinden tam yüzde 163 kadar daha borçluymuşuz!

Anladınız mı?

Peki ama kimin bu borçlar, gerçekten de bizim mi? Ekonomiye biz mi karar veriyoruz? Özelleştirmeleri biz mi istiyoruz, ya da yapıyoruz?

Her yıl milyonlarca dolar ödemişmiş açık kapatılmak için. Peki ama nerden ödeniyor?

Anlaşıldı mı, neden sürekli maaşlarımız eriyor?

Neden dünyanın en pahalı benzini bizde?

Neden dünyanın en fazla vergi ödeyen halkı biziz? Çünkü devlet bütün borçları bizim üzerimizden ödemeye yapıyor. Ama bu kadar borç alıyorken nereye kullanıyor bu paraları? Ne satın alıyoruz böyle? Kimin yaşamı zengin, çeşitli tü-

ketim mallarıyla dolu?

Kimin evi konforlu?

Kimin yaşam kalitesi, standartları yüksek?

Durun şu turlar da ne vardı?

2013 Haziran’dan bu yana 47 ton silah ve mühimmat mı bulunmuştu?

Ya yakalanamayan –yakalanması istenmeyen- turlar! Suriye için 2 milyar dolar harcadığımız bizzat RTE söylemişti. Örtülü ödenekten ise son iki yılda 2 milyar lira harcanmış. Acaba ne içindi?

Her yıl silahlanmaya ne kadar harcıyoruz?

Savunmaya yapılan harcamalarda dünya 11. sıyız!

Sadece Gezi ayaklanmasında atılan gaz bombalarını anımsayalım! Öyle ya, herhangi bir devletle savaşılmadığına göre bu kadar askeri harcama bizim yüzümüzden demek ki!!!

Sağlığa 2 milyar ama Diyanet’e 5 milyar bütçe ayıran bir devletin hükümranlığındayız.

Halkına karşı kendini savunan bir devlet var. Haliyle savunmaya (sadece silahlanma olarak de-

đil, hatırlayın dindar bir nesil istiyorlardı. Bu da savunmanın bir çeşididir. Sürekli tevvekkül eden, bütün işi tanrıya bırakan bir halk yaratmak iyi bir bütçe işi olsa gerek) ayrılan bütçe sürekli artıyor.

Kendimize atılan gazın, kurşunun, tomanın parasını, bize şiddet uygulayan polislin, ordunun tüm masraflarını, yetmiyor başka ülkelerin işçilerini bzmak için halklarının boğazını kesmek için tutulan çetelerin her türlü ihtiyacını, bilimsel olmayan bütün yayınların, kuruluşların ve kişilerin harcamalarını, devlet erkanın (politikacısından – kendisi de dahil bütün ailesine-, bürokratına, hakim, savcı, gardiyanına) bir ömür ücretlerini vergiler karşılıyor.

Devlet çok eşitlikçi! Bütün emekçileri, çalışanları asgari ücrette eşitliyor. Böylece kimse birbirini kıskanamayacak! Çünkü yoksulluk kiskanılacak bir şey değil.

Gelin birlikte çözüm yolu bulalım.

Bu borçların tek bir tanesi bile hayatımızda daha iyi şartlar yaratmıyor. Bu borçlar emperyalist

devletlere, tekelere olan borçlar, onlar ise azami kar elde etmeyeceği tek bir anlaşma bile yapmazlar. O halde borç diye söylenen şey emperyalistlere ve tekelere ödenen haraçtan başka nedir ki!!!

Bu sistem başımızda kaldığı sürece bitmeyen ama sürekli ve yüksek oranlarda artan bir borç ödenecek. Bu durumda bize kalan tek seçenek şu: kendi hayatlarımıza ve devlete hükmedersek, her şeyi kökten çözmüş olacağız. İlk icraat olarak da emperyalistlere ve tekelere yapılan bu borçları iptal etmiş olacağız. Bugüne kadar ödenenler fazlasıyla onları ihya etmiştir. Yıllık bütçe ayarlamalarını da yaşam standartlarımızın artması için kullanabiliriz.

Bu hayal değil, gerçek.

Dünya da bunun örnekleri var ve onlar da bu yolla gerçekleştirdiler. Tekellerin egemenliklerine son verdiler. Zenginlerin hükümetlerini alaşağı ettiler. Hem de imkansız denilen devrimlerle...

Feniş Kazanıncaya Kadar Mücadeleye Devam

Şişli Merkez Mahallesi Forumu, Tatavla Dayanışması, Maçka Forumu, Maden Mühendisleri Odası, İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Kazova İşçileri, Mücadele Birliği Platformu ve Umut-Sen Gebze'de bulunan Feniş Alüminyum işçilerini 154. günlerinde destek ziyaretinde bulundu. Feniş işçilerinin yaşadıkları süreç hakkında bilgi alan emek dostları, bundan sonraki Feniş işçilerinin mücadelesini gündemde tutma, güç kazanmalarını sağlamak ve Feniş işçileri kazanıncaya kadar mücadeleyi birlikte sürdürme sözü verdi.

Gebze'de kurulu Feniş Alüminyum patronu Sedat Aloğlu kriz olduğu ve hammadde alımı yapamadığı gerekçesiyle üretimi durdu. İşçilerin birikmiş maaşları ve tazminatlarını ise ödemedi. Hatta "param yok hukuki yollara başvurun" dedi. Yıllardır fabrika krizden çıktı çıkacak diye gece gündüz çalışan, maaşlarını beklerken harçlıklarla idare eden yüzlerce işçi artık işsiz ve parasızdı. Birikmiş ücretlerini alabilmek için fabrikada, Gebze'de Taksim başta olmak üzere İstanbul'un merkezi yerlerinde eylemler, yürüyüşler, yaptılar, Ankara'ya gittiler, patronun evinin önünde beklediler.

Feniş işçileri tam 154 gündür ülkemiz kalmınsın, patron biraz rahatlayıp krizi atlatsın diye çalıştıkları fabrikada emeklerinin karşılığını alabilmenin mücadelesini veriyor, seslerini duyurmayı başarıyor.

9 Şubat Pazar günü saat 10.00'da Şişli Camii önünden hareket eden destekçiler, "Feniş İşçisi Yalnız Değildir", "Her Yer Feniş Her Yer Direniş" sloganlarıyla işçilerle buluştu. Feniş işçileri ise emek dostlarını alkışlarla ve "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla karşıladı.

Fabrika bahçesinde kısa bir karşılama ve tanışma faslından sonra Feniş işçileri "Direniş ziyareti çaysız olmaz" diyerek emek dostlarını fabrikanın içinde çay içmeye ve sohbet etmeye davet etti.

Forumlar, meslek odaları ve siyasetler adına Feniş işçilerinin uzun süre mücadelesinin kazanımla sonuçlanması için emek dostları olarak ihtiyaçlarını öğrenmek ve daha güçlü bir mücadele için nasıl bir katkı sunabileceklerini konuşmak için gelindiği ifade edildi.

Feniş işçileri adına işçi temsilcilerinden Mehmet Doğan Feniş Alüminyum'un üretim geçmişini, Feniş işçilerinin mücadele sürecini aktardı. Feniş işçileri şu anda işsizlik maaşlarıyla dayanmaya çalışıyor. Fakat o da Nisan ayı itibarıyla sona erecek dolayısıyla mücadele daha da zorlu bir hale gelecek işçiler için.

Feniş patronu Sedat Aloğlu'nun milyonlarca liralık borcu var. Fabrika binası ve arazisi dışında üzerine kayıtlı hiçbir mal varlığı görünmüyor. Daha doğrusu kriz süreci diye işçiler oyalanırken birçoğu ya satılmış ya devredilmiş. Fabrika ve arazisi ise defalarca ipotek ettirilmiş, hacze konu olmuş. Feniş işçileri şimdi bu alacaklarını nasıl tahsil edebilecekleri konusunda bir çözüm arıyor.

Emek dostları Doğan'a Feniş işçilerinin şu andaki ihtiyaçları, sendika ve bundan sonra izlenecek yöntem ve mücadele süreci konusunda sorular yönelttiler.

Forumlar, meslek odaları ve siyasetler olarak işçi sınıfının mücadelesinde onlarla omuz omuza yürümek ve mücadeleyi güçlendirmek amacıyla olduklarını belirttiler. Feniş işçilerinin de bu mücadeleden zaferle çıkması için

destek sunacaklarını, ihtiyaçları olan her konuda güç verebilmek için bu ziyaretin bir ilk adım olduğu söylendi.

Sohbet sırasında sendikal mücadele, Feniş işçilerinin örgütlü oldukları Çelik-İş Sendikası'na ilişkin sorular da yöneltildi. Türkiye'de sendikal mücadelenin yetersiz kaldığına Feniş işçilerinin mücadelesinin nasıl güçlendirilebileceği, nasıl bir mücadele süreci izlenebileceği konusunda görüşler konuşulmaya başlandı. Sendikaların tutumunun pasif olduğu görüşleri ağırlık kazandı. İşçilerin fabrikanın satılması, ya da işletilebilmesi yönündeki yolların denenmesi yönünde görüşler belirtildi.

Sohbet sırasında Çelik-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç gelerek, "Arkadaşlar ben size buranın durumunu izah edeyim" diyerek birden konuya girdi. Çelik-İş Sendikası olarak hukuki süreci izlediklerini fakat fabrikanın üzerindeki hacizler ve ipotekler nedeniyle Feniş işçilerinin alacaklarının ödenmesi durumunun güç olduğunu ve bekleme sürecinde olduklarını belirtti.

Destek ziyaretinde bulunanların ağırlıklı olarak görüşlerinin hukuki sürecin izlenmesinin yeterli olmadığını, işçilerin eylemleriyle zorlayıcı olmaları gerektiğini, sendikaların tutumunun pasif kaldığı yönünde olması nedeniyle Koç; eleştirilerin yersiz olduğunu, sendika olarak tüm imkânlarını kullandıklarını belirtti.

Bundan sonraki süreçte Feniş işçilerinin mücadelesinin daha fazla gündeme taşınmasının sağlanması, daha sık ziyaretlerde bulunulması, Feniş işçilerinin eylemlerine forumlar, meslek odaları ve siyasetler olarak daha güçlü katılım sağlanması gerektiğini belirttiler.

Emek dostları da bundan sonra "Her Yer Feniş Her Yer Direniş" diyerek onlara destek vereceklerini, forumların, mahallerde, semtlerde, etkinliklerde onların sesini duyurma çabasında olacaklarını, Feniş işçileri bir eylem çağrısında bulunduğunda daha güçlü katılımlar olması için çalışacaklarını belirttiler.

154. günün de Feniş işçilerinin yanından "Her Yer Feniş Her Yer Direniş", "Zafer Direnen İşçilerin Olacak", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla hoşça kal denildi.

Sendikalı İki Kadının İşten Atılma Hikayesi

Çorlu'da bulunan Aka Tekstil'den atılan iki kadın işçi Gönül Soyer ve Sıdıka Şen...

Ağrı çalışması nedeniyle sağlığını yitiren, sendikal örgütlenme çalışmasına başlayan iki kadın işçi işten atılmışlar ve mahkeme kararı ile işlerine dönmüşlerdi. Soyer ve Şen geçen bir yılın ardından tekrar kapı önüne konuldu.

Gönül Soyer, hamile olmasına rağmen sürekli psikolojik baskı altına alındığını, ürettiği ürünlere sürekli bozuk damgası vurulduğunu ve rahatsızlandığında ise doktora gitmesine dahi izin verilmediğini belirtiyor. Fabrikadaki çalışma koşullarından dolayı bir kulağı işitme yetisini tümüyle yitiren Soyer, meslek hastalıkları hastanesinden rapor aldı, fakat raporun işyerine ulaşmasına 2-3 gün kala işten tekrar atıldığını söylüyor. Sabah işe geldiğinde güvenlik tarafından içeri alınmayan Soyer'e merkezden gelen kararlar işine son verildiği bildirilmiş.

İşten atıldığını öğrenmesi üzerine Öz İplik-İş Sendikası'nı arar. Ama ilgilenen olmaz. Olayı geştirirler. İki sendikalı kadın sendikası tarafından yalnız bırakılır.

Soyer'in ardından onunla birlikte sendikal çalışmada yer alan Sıdıka Şen de işten atılır.

"Gönül çıkarıldıktan sonra ben de bekliyordum zaten" diyen Şen, işe döndüğünü 7 gün sonra işten atıldığını aktarıyor, mücadele etmekten başka seçenekleri olmadığını söylüyor.

"Bizden neden bu kadar korktuklarımız anlayamadım oysa biz ekmeğimizin derdindeyiz onu da bize vermek istemediler. Benim bir kolum sakat, belim yine bu işyerinde çalışırken sakatlandı. Bu şekilde başka nerede çalışabilirim ki?" diyen Şen, haklarına yönelik saldırılara karşı mücadele ettiklerini patronun hedefi haline geldiklerini söylüyor. Son süreçte Sendikaları Öz İplik-İş'in ise patronun yanında yer aldığı ifade eden Şen, sendikayı da artık patronun farklı görmediğini ifade ediyor. Aka Tekstil'deki ağır çalışma koşullarında pek çok baskı ve sorunla mücadele etmek zorunda kalan iki kadının işçi de mücadele etmekten başka bir çareleri olmadığını belirtiyorlar.

Gönül Soyer ve Sıdıka Şen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İl Müdürlüğü'nü aradıklarında yaşadıkları şaşkınlığı atlattırmaya çalışıyorlar şimdi. Çünkü ÇSGB İl Müdürlüğü'ne göre Gönül Soyer "İşçiyi ahlaksız davranışlara kışkırtmak", Sıdıka Şen ise "Ahlaksızlık" nedeniyle işten atılmış.(!)

İHALEYİ ALAMADI İŞÇİLERİ ATTI!

Ağrı'da TEDAŞ bünyesinde faaliyet gösteren taşeron firma ihaleyi kaybedince yeni gelen taşeron firma, Ağrı merkezde çalışan 28 işçiden 12'sini, Diyarbakır'da 16 işçiden 7'sini, Patnos'ta 29 işçiden 5'ini ve Doğubeyazıt'ta 37 işçiden 16'sını işten atacağını duyurdu. Bununla da yetinmeyen taşeron firma arıza-bakım-onarım işlerinde çalışan işçilere, İş Kanunu'na aykırı olan, hak gasplarına dayalı bir sözleşme imzalatmak istedi. Bu sözleşmeyi imzalamayı kabul etmeyen işçiler, 4 Şubat'ta Ağrı merkez, Patnos, Diyarbakır ve Doğubeyazıt'ta iş bırakma eylemi başlattı.

TEDAŞ işçileri

Ağrı Halkından Destek İstediler.

İşten atılma tehdidiyle karşılaşan enerji işçileri 31 Ocak 2013 günü basın açıklaması ve yürüyüş yaparak işten atılmaları protesto ettiler. "Modern Köleliğe Son", "Taşeron Son" diyen enerji işçileri Ağrı halkından destek beklediklerini ifade ettiler.

Eyleme DİSK Enerji Sen Ağrı Yöneticisi Umut Eskin, Ağrı Muhtarlar Derneği üyeleri de destek verdi. Enerji-Sen Ağrı Yöneticisi Umut Eskin bir konuşma yaparak yıllardır TEDAŞ arıza servisinde çalışan işçilerin fazladan çalıştırıldığını belirtti. Eskin, "Arkadaşlarımız İş Kanununun 2. maddesine göre aykırı çalıştırılmaktadır. İş gücü Ağrı'da artmaktayken çalışan sayısını ise azaltılmaktadır. İş güvenliği ve iş kuralları hiçe sayılmaktadır. Biz sendika olarak bu işin peşini bırakmıyoruz. Bu basın açıklaması da bir uyarıdır" dedi.

İşten atılan işçiler adına konuşan Rojhat Öztürk, taşeron sisteminin, enerji gibi ağır ve tehlikeli bir iş kolunda güvencesizliği, yoksulluğu ve ölümü dayattığını belirtti. Her yapılan yeni ihalede işçilerin işten çıkartılmakla tehdit edildiklerini, her defasında hukuksuz sözleşmelere imza atıldığını ve her defasında senetler ve ibranameler imzalatıldığını söyleyen Öztürk, "Köle gibi çalıştığımız işimizde tehdit edilerek yıllardır zamsız, fazla mesai ücretleri verilmeden, bayram mesaisi ücreti verilmeden, yol yemek parası verilmeden çalıştırılıyor. Ağrı ve Iğdır arıza onarım bakım işçileri olarak 4857 sayılı iş kanunu bize uygulanmıyor. Mevsimlik işçilerle benzer koşullarda çalışıyoruz. Bugüne kadar herkes konuştu, biz sustuk. Bugün sesimizi yükseltiyoruz ve taleplerimizin yerine gelmesini istiyoruz" dedi.

"İşsiz Kalacak 22 Kişiyi Siz Seçin"

Ağrı, Doğubeyazıt'ta TEDAŞ ihalesini alamayan taşeron firma Aras EDAS, 37 işçiyi işten çıkardı. İşçiler 4 Şubat günü kendilerini kurumun arıza, bakım, onarım binasına içeriden kilitleyerek binaya girişi engelledi. Elektrik de kesen işçiler mum ışığında çözüm beklerken açlık grevine başladılar.

İşlerine geri dönebilmek için kurum yetkilileriyle görüştiklerini ama sonuç alamadıklarını belirten işçiler işgal ve açlık grevine gitmekten başka seçenekleri kalmadığını, eğer sorunları çözülmezse ailelerini de açlık grevine dâhil etmeyi düşündüklerini belirtti.

Belediye ve sivil toplum kuruluşlarının yetkilileriyle bazı vatandaşlar da işçilere destek vererek, yaşanan duruma tepki gösterdi.

Aras EDAS yetkilileri ise sorunun kendileriyle bir ilgisinin olmadığını, ihaleyi kazanan firmanın kendi elemanlarını çalıştırmak istediğini, diğer kaybeden firmanın da mevcut işçilerin işine son vermiş olabileceğini belirtti.

Enerji Sen Genel Başkanı Ali Duman, yeni taşeron işvereninin işçilere tamamıyla hak gasbına dayalı bir sözleşme imzalatmak istediğini belirtti. Sözleşmede fazla mesai ücretlerinin maaşa dahil edildiğini bunun ise İş Kanunu'na aykırı olduğuna dikkat çeken Duman, işçilerin rızaları olmadan Türkiye'nin dört bir yanında çalıştırılmak, gönderilmek istediğini belirtti. Duman işçiler işten çıkarılınca "Tüm haklarımı aldım" ibaresinin yer aldığı taahhütname imzalatılmaya çalışıldığını da söyledi.

Yeni taşeron şirketin kadronun daraltılacağını açıkladığını, fakat Ağrı'da kadro daraltacak bir durumun söz konusu olmadığını, mevcut kadronun bile yetersiz kaldığını, az kişiyle çok iş yapıldığını belirten Duman, Enerji-Sen olarak bu hak gaspı girişimlerine karşı 4 gün önce de Ağrı genelinde direnişe geçtiklerini ve iş bıraktıklarını hatırlattı. Taşeron sistem devam ettikçe işçilerin işten çıkartılmakla tehdit edilmeye devam edeceğini söyleyen Duman enerji sektöründe taşeron işçilerle örgütlenerek mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

İşçilerden Abdullah Ekeliç, "Arıza servisinde bakım-onarım elemanı olarak çalışıyorum. İşe dönmüşümüz sağlanıncaya kadar da bu eylemimiz devam edecek" dedi.

İşçilerden İbrahim Gerez, birilerinin bu olaya bir an önce el atması gerektiğini belirterek, "Açlık grevimizin 4. günü. Yarından itibaren ailelerimizle birlikte açlık grevine devam edeceğiz" dedi.

Özgür Güven

YENİ BİR AYAKLANMA MAYALANIYOR

Bütün sınıflı toplumlarda olduğu gibi kapitalizmde de iki temel sınıf vardır. Burjuva toplum dediğimiz bugünkü toplum, burjuvazi ile proletarya arasındaki temel çelişki ve bunun kendisini çeşitli biçimlerde yansıttığı ikincil çelişkiler üzerinde hareket eder. Bu iki sınıf arasında varolan uzlaşmaz çelişkinin yol verdiği çatışmalar, sınıflar mücadelesinin belirli bir aşamasında kaçınılmaz olarak burjuva toplumu kritik bir noktaya getirir. Tarihsel gelişmenin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu kritik aşamada devrimci bir sınıf olan proletarya derhal harekete geçmeli, bütün gücünü ve bütün olanakları kullanarak iktidarı ele geçirmeye yönelmelidir.

Proletaryanın hedefinde sosyalizm vardır. Bu amaçla harekete geçen proletarya, burjuvazinin her alandaki egemenliğine son vererek, kendi kendisini egemen bir sınıf olarak örgütlemelidir. Toplumdaki diğer sınıflar ve katmanların ekonomik, politik istemlerini de demokrasi istemlerini de kendi hedefine bağlayarak gündemine almalı; burjuva toplumla sorunu olan bütün sınıf ve katmanlara da öncülük etmelidir. Ancak bunu yaparsa proletarya devrimci bir sınıf olarak davranmış olur.

Bizde uzun yıllardan beri devam eden devrimci mücadele, proletarya ve diğer emekçi yığınları ideolojik, politik ve pratik olarak devrimin eğitimine tabii tuttu. Bu uzun mücadele sürecinde proletarya, burjuva sınıfla sert, göğüs göğüse bir çarpışmaya girmedi, ileri doğru bir sıçrama gerçekleştiremedi. Proletaryaya kurtuluşu götüreceği biricik yol, devrimci mücadele yoludur. Proletarya ya devrimcidir ya da hiç bir şey. Bu yüzden proletaryanın mücadelesi devrimci bir niteliğe sahip olmalıdır. Sınıfsız toplum her ne kadar tarihsel bir zorunluluk olsa da, proletaryanın devrimci mücadelesi bu süreci hızlandıracak, bir sınıf olarak kendi kendisini kurtardığı gibi, bütün insanlığı da kurtuluşu götürecektir.

Eski topluma devrim yoluyla son vermek ve yeni bir dünya kurmak amacıyla harekete geçenler, eski dünyanın efendileri tarafından her türlü engellemeyle karşılaşır, baskı ve saldırılara maruz kalırlar. Ancak her defasında daha büyük bir cesaret ve güçle yeniden atığa kalkar, mücadeleyi sürdürürler.

Egemenler devrimi ve devrimin gelişimini engellemek amacıyla çeşitli yollara başvururlar. Bunlardan biri de, mevcut hükümet yıprandığında, onun yerini alması için her zaman yedekte başka birilerini bulundurmak, günü geldiğinde de değiştirmektir. Proletarya ve devrimci kitlelerin burada yapması gereken, egemenlerin bunu yapmalarına fırsat vermemek; devrimci kitle mücadelesini yükselterek devrimi daha ileri hale götürmektir.

Milyonlarca emekçi Haziran'da ayaklandı. Ayaklanma büyük bir tarihsel olay oldu. Bu ayaklanmayı gerçekleştiren kitleler, Haziran'dan beri öncülük iddiasında olan parti ve örgütleri izliyor; sınavı tabii tutuyor, değerlendiriyor. Onların da kendileri gibi ciddi olmalarını bekliyor, sonuna kadar gidip gitmeyeceklerini anlamak istiyor.

Bugün yaşananlar, öncelikle daha büyük yeni bir ayaklanmanın mayalandığını; yeni bir devrimci fırtınanın kopacağını işaret ediyor. Oportünist reformist hareket ne derse desin, tarih başka türlü işliyor. Bütün bir tarihin hazırladığı büyük günler yaşıyoruz. Sanki bir devrimin öngünüdeyiz. Her şey buna işaret ediyor.

Oportünist, reformist küçük burjuva hareket Haziran Ayaklanmasında da daha sonraki ayaklanma dalgalarında da hep kendi görmek istediklerini gördü: toplumsal uzlaşma, barış, çözüm. Olayların içindeki asıl olanı görmek istemedikleri için görmediler, görmüyorlar: Devrimin yükselişi.

Yeni Ayaklanmaya Hazırık

Haziran Ayaklanması ve sonrasında yaşanan muazzam gelişmeyi, olguların temelinde yatan zorunlulukla birlikte ele almayı, nesnel durumu bütünlüklü olarak değerlendirmeyi başaramayanlar, bütün bu yaşananları birbirinden kopuk ve rastlantısal olaylar gibi görüyor; olayların hızı karşısında şaşkınlık içinde kalıyorlar. Oysa yaşanan büyük devrimci atılımla birlikte -ki bundan sonra sonuç ne olursa olsun- kitleler büyük bir değişim yaşadı. Halen ayaklanmadan önceki kimi söylemleri kullanıyor olsalar bile, bunların içeriğinde bir değişim oldu. Devrim ilerledikçe, eski biçimler ve söylemler yeni bir içerikle doluyor. Hareket şimdi bu yeni içeriğe dayanmaya başlıyor. "Hükümet istifa" sloganı, artık bir devrim çağrısıdır. "İktidar halka" ise, yeni iktidarın nasıl olacağını; sınıfsal içeriğini işaret ediyor, halk demokrasisini işaret ediyor. Henüz bunun içi tam dolmamış olsa da, kitleler burada kendi oldukları, kendi istedikleri yaşamın kuruluşunu görüyorlar.

Şimdi kitlelerin önünde iki yol var. Ya bu ayaklanmayla başlayan atılımlı devrime, devrimin zaferine kadar götürür ve kendi geleceklerini bilinçli olarak kendileri kurmaya girişirler ya da burjuva egemenliğe son vermeden kimi güdük haklara, reformlara razı olur, daha uzun süre sömürüye uğrar, özgürlükten yoksun ve geleceksiz kalırlar.

Hep söyledik, halk kitleleri, emekçi yığınlar kendi yaşamlarından, kendi deneyimlerinden öğrenerek ilerlerler. İşte burada devrimci öncü, olayların akışına ayak uyduran, süreç tarafından sürüklenen bir konumda olamaz. Proletaryanın devrimci öncüsü, süreç müdahale eden, süreci sürükleyen bir güç olmalıdır. Bunu başarabilmek için gereken ideolojik politik donanıma sahip olan tek parti Leninist Parti olduğu gibi, Denizlerden bu yana 45 yıldan beri kesintisiz sürdürdüğü mücadelesiyle, edindiği deneyim ve birikimiyle de bunu başarabileceğini göstermiştir. Şimdi görev, kitleleri "adalet" gibi, "barış" gibi ya da "çözüm" diye öne sürülen kimi demokratik kırıntılar gibi şeyler konusunda da aydınlatmak, uyarma faaliyetini yoğunlaştırmak; devrimin yükselişini, kitlelerin devrimci mücadelesini çok yönlü geliştirmeleri için olabildiğince çok teşvik etmek; yeni durumun yarattığı bütün olanaklardan bu amaçla yararlanmaktır.

Biliyoruz ki, devrim sadece Leninistlere bağlı değildir. Ancak Leninistler ellerinden gelen her şeyi yapacaktır, yapmalıdır. Bu yoğun ve cüretkar faaliyet, ezilen ulus ve ulusal toplulukların özgürlük tutkusunu, emekçi kitlelerin yüreğindeki devrim ateşini harlayarak, devrim ve zafer yürüyüşünü daha ileriye taşıyacaktır.

YAZI DİZİSİ

-2-

Umut Çakır

RTE, TÜSİAD Başkanına bile “vatan haini” dedi ya, insanın aklına ecel zamanı cami duvarı ilişkisi geliyor. Her adım hükümeti kaçınılmaz sona yaklaştırıyor ve sokaklar bu fırtınaya “İktidar Halka!” şiarıyla giriyor. Kapışma büyük olacak.

“Aynı gemideyiz, hep beraber batacız” lafları artık etkili olmuyor, tepedeki kavganın önüne geçilemiyor. Yaklaşan tehdidin büyüklüğünü ve hükümetle birlikte tüm burjuva sınıfın ne denli zayıf düştüğünü bildikleri halde, hiçbiri ne özel çıkarlarından vazgeçebiliyor ne de devrimin önüne kurban gibi atılmak istiyor. Aksine deli gibi birbirlerinin kuyusunu kazmayı sürdürüyorlar. Tasfiyeler tam gaz, hükümeti işaret eden kepazelik

Görülmemiş tasfiye fırtınasıyla ortaya, eskisinden çok daha dayanaksız bir iktidar aygıtı çıktı. Eskiden ittifaklar sistemi vardı, ama şimdi monoblok bir yapı var. Böylece, en tepedeki sallandıkça darmadağın olmaya aday bir iktidar odaklaşması yaşanıyor. Hükümeti sallayan her gelişme, bundan böyle teknelci faşist devletin bütün organlarında hissedilecektir.

dolu dosyaların patlaması da.

Daha önce hükümetin uysal araçları gibi görünen HSYK ve TSK da bir anda bu kavganın tarafları halinde buldular kendilerini. Üstelik TSK, perde arkasından, hükümeti sıkıştıran konumunda. Ordunun tek parça tutum aldığı söylenemez. Alt kademeler, kuvvet komutanlarının, yüzlerce generalî içeri tikan teslimiyetçiliğinden rahatsızdı. Bu durumda iktidar, çok gereksinim duyduğu halde orduyu ayaklanmacıların karşısına çıkartmakta tereddüt edecek, güven duyamayacaktır. Bunu düzeltebilmek için ortaya atılan “orduya kumpas ve yeniden yargılama” lafları, muhataplarınca hükümetin bir zayıflığı olarak algılanıyor. Öyleyse, tepedeki kavganın bir uzlaşmayla sonuçlanmasını beklemek gerek. Gelişmeler siyasal krizi devletin tüm kadro ve aygıtları arasına yayıyor.

Görülmemiş tasfiye fırtınasıyla ortaya, eskisinden çok daha dayanaksız bir iktidar aygıtı çıktı. Eskiden ittifaklar sistemi vardı, ama şimdi monoblok bir yapı var. Böylece, en tepedeki sallandıkça darmadağın olmaya aday bir iktidar odaklaşması yaşanıyor. Hükümeti sallayan her gelişme, bundan böyle teknelci faşist devletin bütün organlarında hissedilecektir.

Bu sayede hükümet değişimlerine bağlı olmayan burjuva devletin özerk gücü, toplumun tüm gözeneklerini kapatan bu ahtapot, yapısal temellerinden koşturdu. Şimdi çok daha güçsüz, ideolojik birliği çatlamış, geniş siyasi cephaneliğini sadece şu anki hükümeti savunmaya indirgemiş, varlığını olduğu kadar, direnç potansiyelini de hükümete bağlamış bir yapı. Bu faşist devlet tiplerinin en savunmasız, en zayıf biçimidir. İran’da Şah, Nikaragua’da Somoza ve Portekiz’de Salazar gibi kişilere bağlanmış faşist rejimlerin sonunu hazırlayan,

Keskin Dönemeç

tam da böyle devlet tipleridir.

Bu tarz bir yönetim ve devlet işleyişi her adımda daha büyük kavgalar çıkarır. Üstelik bu kavgaların artık ne anayasal bir çözümü bulunabiliyor, ne de seçimlere bel bağlanıyor. Devamlı kavgalar üreten bu yapı, bir noktadan sonra karşılıklı tehditten, tasfiyelerden suikastlere doğru yol alır. Büyük güç ve büyük nüfuz kavgalarının geleneksel ve kurumsal yolları tıkanmışsa, geriye şiddet kalır. Şimdiden sonra burjuvazi iki alanda savaşıyor. Bir devrimle, bir kendi içinde. Ordu, burjuva iç savaşında tarafsız kalmaz. Devrime karşı iç savaşta yeterince yıpranan ordu, yeni patlak veren burjuva sınıfı ile iç savaşta parçalanma riskiyle karşı karşıyadır. Sonuçta devrim, son derece güçsüz bir orduyu karşısında bulabilir.

Burjuva devletin hükümetlerden bağımsız, geleneksel özerk yapısının törpülenmesi, halk kitlelerinin gözünde ciddi bir algı değişiminin önünü acıyor. Kürt halkı için değil ama Türkiye halklarının en geri kesimlerinin kafasında kökleşmiş olan devlet imajı, adeta kutsal, dokunulmaz ama Tanrısal yetkeye sahip, kendi başına bir organizmadır. Son olaylar bu köklü geleneksel “Devlet-i Ali” fikrini yerle bir etmeye yetecek kadar sarsıcıdır. Bu zihniyet değişiminin ciddi sonuçları olacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

O Büyük Rejisör

Devrimler az çok uzun döneme yayılan bir dizi isyanlar, ayaklanmalar sürecidir. Ve bir aşamadan sonra tüm gelişmelere el koyan, yönlendiren, olağanüstü hızlandırıp yoğunlaştıran sarsıcı olayları art arda ve üst üste sıralayan bir “rejisör” devreye girer. Şu ya da bu partiden bağımsız bu “tarihi rejisör”, korkutucu dalgalarını sahillerde göstermeye başladı: Ekonomik çöküş eğiliminden bahsediyoruz.

Teknelci sermaye egemenliğine nihai darbeyi vururken, kitleler, ekonomide baş gösteren çöküşün sonuçlarından yararlanacaktır. Daha şimdiden pek çok

Burjuva devletin hükümetlerden bağımsız, geleneksel özerk yapısının törpülenmesi, halk kitlelerinin gözünde ciddi bir algı değişiminin önünü acıyor. Kürt halkı için değil ama Türkiye halklarının en geri kesimlerinin kafasında kökleşmiş olan devlet imajı, adeta kutsal, dokunulmaz ama Tanrısal yetkeye sahip, kendi başına bir organizmadır. Son olaylar bu köklü geleneksel “Devlet-i Ali” fikrini yerle bir etmeye yetecek kadar sarsıcıdır. Bu zihniyet değişiminin ciddi sonuçları olacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

gazetenin manşetini “finansal kaos” benzeri sözler kaplıyor. Hesaplara göre, bu topraklarda kullanılan 98 milyon kredi kartının (50 milyonu aşan banka kartlarına ek olarak) %53’ünü ücretli emekçiler kullanıyor. % 64’ün aylık geliri ise yoksulluk sınırının altında bulunuyor. Yani, ciddi dalgaların kıyıları vurduğu finansal kaos, bir anda toplam nüfusun üçte ikisini yıkıma uğratacak kuvvette. Ve böylece işçileri, memurları, yoksul ve küçük köylüleri, esnafı ve daha pek çok sınıf ve katmanı aynı koşullar, aynı zaman ve mekanda bir araya getiren tarihin en büyük rejisörü harekete geçmiş bulunuyor. Bankalar kredi vermeyi kestiler bile.

Geçmişte ezilen bütün sınıf ve katmanları aynı derecede etkileyen ülke çapında bir fırtına, ancak büyük bir savaşta kendini gösterebiliyordu. Ama, yüzmilyona yakın kredi kartı sayesinde on milyonlar, aynı bombayı, aynı dakikaya ayarlı pimiyle birlikte ceplerinde taşıyorlar. Hemen her ile, her ilçeye, hatta kasaba ve köylere dek uzanan tüm emekçi sınıfların sinir uçlarını bir elektrik şebekesi misali aynı anda uyaran bu büyük rejisör sayesinde, bir anda sokakları doldurması muhtemel onmilyonlarla uğraşacağız. Yeni evrenin devrimleri tarih sahnesinde işte böyle muazzam bir gücüyle çıkıyor, önce yolunu kaybeder gibi oluyor, kulaklarına fısıldanan cennet vaatleriyle ayartılıyor ama ezici çoğunluğun emekçi içgüdüleri ve bağımsız iradeleri, devrimi kendi yoluna sokuyor.

İlk bölümünü izlemekte olduğumuz ekonomik çöküşü 2001 krizine benzeten ve o zaman esnafın yaptığı gibi sokakları gerici sloganların dolduracağını iddia edenler var. Böyle yanılgılara ancak bir devrim korkusu neden olabilir. Haziran-Güz ayaklanmaları hiç yaşanmamış olsaydı, belki de sokaklar 2001’in gerici sloganlarıyla çınlatabilirdi. Ama ayaklanmadan sonra, sıradan emekçilerin devrimci eylemleri, hatta en gerici sendi-

Yeni evrenin devrimleri tarih sahnesinde işte böyle muazzam bir gücüyle çıkıyor, önce yolunu kaybeder gibi oluyor, kulaklarına fısıldanan cennet vaatleriyle ayartılıyor ama ezici çoğunluğun emekçi içgüdüleri ve bağımsız iradeleri, devrimi kendi yoluna sokuyor.

kaların başını çektiği eylemler bile söylem ve karakter olarak bir biçim ve -öyle denebilirse- bir ruh kazanmıştır. Bu satten sonra sokağa çıkanların dilinde, mutlaka Haziran’ın sloganları olacaktır. Dahası, “İktidar halka” şiarı, en hızlı biçimde harekete en son katılacak kitle bölüklerinin içinde yaygınlaşacaktır. Devrim fırtınaları hep, en arkadan geleni en öne fırlatmasıyla meşhurdur.

Öte yandan en ileri konumda bulunan Kürt halkının tutumu artık netleşmeli. UKH’nin bir kez daha en kritik anda hükümete utangaç ve koşullu destek sunuyor olmasını, Kürt halkı kabul edecek mi, asıl soru budur. Çünkü “İktidar halka!” şiarının vadettiği gerçek özgürlüklere, hedefin çekiciliğine Kürt halkının kapılmaması düşünülemez. Başka hiçbir hedef, iki halkın birleşik mücadelesini bu denli sıkı biçimde öremez. Kürt halkının anlaşılır tarihi nedenle duyduğu ezen ulus emekçilerine güvensizliğini yıkacak olan, yine aynı slogandır.

Aracı İnşa Süreci

Bu süreçte girilen seçimler, geçmişte olduğu gibi, sokakları pasifize etmeye yetmiyor. Seçimlere ilişkin yapılan anketler bu tespiti doğrulamakta. Gazeteler, boykot oranlarını özenle saklasalar bile, satır arasında oy vermeyi düşünmeyenlerin çokluğuna vurgu yapmaktan geri duramıyorlar.

Geniş emekçi kitlelerde yükselen boykot eğiliminin ardında sadece burjuva partilere duyulan güvensizlik yatmıyor. Bu aynı zamanda “İktidar Halka!” şiarına dek uzanan bilinçli kavrayışın bir yansıması. Emekçiler Aralık sonlarında iktidarı hedefleyen bir amaç belirlediler. Ve şimdi bu amaca uygun araçları yol ve yöntemleri inşa ediyorlar. Seçimleri boy-

kot, bu inşa sürecinin bir aşamasıdır, parlamentaryer yolun reddedilişidir.

Reformistler, uzlaşmacılar, şimdi istedikleri kadar çabalasınlar. Emekçilerin

Geniş emekçi kitlelerde yükselen boykot eğiliminin ardında sadece burjuva partilere duyulan güvensizlik yatmıyor. Bu aynı zamanda “İktidar Halka!” şiarına dek uzanan bilinçli kavrayışın bir yansıması. Emekçiler Aralık sonlarında iktidarı hedefleyen bir amaç belirlediler. Ve şimdi bu amaca uygun araçları yol ve yöntemleri inşa ediyorlar. Seçimleri boykot, bu inşa sürecinin bir aşamasıdır, parlamentaryer yolun reddedilişidir.

pratik yaşamdan zorlu bir kavgadan dersler çıkararak özümstedikleri bu ileri bilinci köreltmezler. Parlamentarizm yolcuları bundan böyle sadece kendi hâlihazırdaki kitleleriyle sınırlı kalacaklar ve seçimlerden hüsrarla ayrılacaklar. Ama sanılmasın ki, bu hüsrana onları doğru yola getirecek. Hayır aksine bozgunculuk, kitlelere güvensizlik ve moral bozan söylemlere boğulacaklar. Ve o satten sonra kendilerini boğabilirler ancak. Haziran-Aralık dönemi boyunca emekçilerin önüne hangi zavallı istemleri, kırıntı talepleri koymadılar ki! Sadece iktidarın lafını etmediler. Ve emekçiler devrimin ileri bilinçli kitleleri şaşmaz bir içgüdüyle “Bu uzlaşmacıların hiç sözünü etmediği şey, tek doğru şeydir” diyerek, iktidar halka şiarını benimsediler.

Uzlaşmacıların hiç sözünü etmedikleri bir başka hedef, Taksim’dir. Ve bu konuda devrimci kitleler, uzlaşmacılardan nasıl koptuklarını gösterdiler. 19 Ocak günü yüzbinler Agos’un önünde toplandı. Önce sevgili Hrant’a verdikleri sözü yerine getirdiler, O’nu unutmadıklarını, katillerinden hesap soracaklarını haykırdılar. Ve sonra, sanki oradaki herkes buna çok önceden hazırlanmış gibi, tereddütsüz Taksim’e yöndeldiler. Önceki yıllarda reformist partilerin etkisinde kalan kitleyi Taksim’e yöneltmek için nice çabalar sarf etmiş olanlar, bu yıl hiç zorlanmadılar. Kitleyi baştan sona kontrol eden kendi bağımsız devrimci iradesi, herhangi bir ajitasyon çabasına yer bırakmayacak denli olgundu. Ve yüzbinler Taksim’e girdi. Polis, kurduğu barikatların bu dev gövdenin önünde tutunamayacağını anladı ve açtı. Ve ayaklanmacılar bir sözlerini daha yerine getirmiş oldular. Bu daha başlangıç demişlerdi. Taksim’i adeta namusu ilan eden, yılbaşında bile kapatmaya yeltenen teknelci sermayeye şu mesajı verdiler: “Biz buradayız hiçbir yere gitmedik, evlerimize dönmedik. İstediklerimiz an Taksim’i yeniden ele geçirebiliriz. Sadece en kritik zamanı bekliyoruz.”

Devrimci kalabalıkların son derece anlamlı tutumunu iyi okuyan teknelci basın, Taksim’e giren kitleye dair tek bir kare fotoğraf bile yayınlamadı. Sermayenin korkusu anlaşılır. Peki ya reformistler? Kitlelerin gözünde her adımda biraz daha rezil olan bu çevreler, Taksim’i unutturmak için yayınlarında aynı suskunluk fesadına ortak oldular. Çünkü Haziran’dan bu yana Taksim’i yeniden ele geçirmek için uygun fırsat kollayan ayaklanmacıların işaret fişeğinin atıldığı yerdir, kitlelerin gözlerini diktiği devrimin karargah üssüdür, moral üstünlüğün kazanıldığı sahadır. Agos’un önünde toplanan yüzbinler bunu anlamıştır. Çünkü onlara amaç yol gösteriyor. Amaca en

uygun araçlardan biridir Taksim’in fethi.

Öncünün Tarihi Sınavı

Amaca uygun araçları adım adım inşa etmeye soyunan ayaklanmacılar, bu çabalarına “kemik kıran parti”yi arayıp bulmayı da eklemiş görünüyorlar. 19 Aralık akşamı Taksim eylemine gösterilen büyük ilgi, ayaklanmacı kitleler içindeki en ileri kesimlerin artık Leninistleri radar ekranına kondurduklarının ilk işaretidir.

Leninist Parti, Haziran’dan bu yana politik bir sınavdan geçti. Uzlaşmacı sol şimdi hiç dile getirmese bile, “İktidar Halka!” şiarını ayaklanmacılara taşıyan tek partinin Leninist Parti olduğunu partisiz devrimci kitleler biliyor. Ama kalkıştıkları işi son derece ciddiye alan emekçiler, sadece politik doğruları dile getirmenin zafere giden yolda yetmeyeceğini, geçmiş deneyimlerinden biliyorlar.

Bundan sonra Leninistler sınavı pratik alanda verecekler. Anında harekete geçme kapasitesi, kitlelerle diyalog kurma ve onların bağımsız devrimci iradelerini tanıma çabaları sonuna kadar gitme kararlılığı, ayaklanmayı bir sanat olarak ele alıp yönetebilme yeteneği, özgüven ve cüret, şimdi sınav masasında bunlar var.

Leninistler bu sınavı geçecek kadro birikimine, gelenek ve sıkı örgüt alışkanlıklarına sahiptir. Yine de bıçak sırtında yız denilebilir. Örneğin Leninist Parti’nin yaydığı sloganın bir anda halk

Uzlaşmacıların hiç sözünü etmedikleri bir başka hedef, Taksim’dir. Ve bu konuda devrimci kitleler, uzlaşmacılardan nasıl koptuklarını gösterdiler. (...)

Bu daha başlangıç demişlerdi. Taksim’i adeta namusu ilan eden, yılbaşında bile kapatmaya yeltenen teknelci sermayeye şu mesajı verdiler: “Biz buradayız hiçbir yere gitmedik, evlerimize dönmedik. İstediklerimiz an Taksim’i yeniden ele geçirebiliriz. Sadece en kritik zamanı bekliyoruz.”

eylemlerinde pankartlara yazılması, özgüveni şahlandırdı; ama bu özgüvene, kitlelerin bağımsız iradesini hiçe sayan bir kibir asla eklenmemeli. Çünkü halklar, feda ve kahramanlık sözlerinin ardında yeşeren “sol kibiri” iyi tanırlar ve anında uzak durma tutumunu benimser.

Ayaklanmacılar, Mart-Haziran devrim günlerine işte böylesine ileri bilinç ve donanımla giriyorlar. Kemerlerinizi bağlayın.

Leninist Parti, Haziran’dan bu yana politik bir sınavdan geçti. Uzlaşmacı sol şimdi hiç dile getirmese bile, “İktidar Halka!” şiarını ayaklanmacılara taşıyan tek partinin Leninist Parti olduğunu partisiz devrimci kitleler biliyor. Ama kalkıştıkları işi son derece ciddiye alan emekçiler, sadece politik doğruları dile getirmenin zafere giden yolda yetmeyeceğini, geçmiş deneyimlerinden biliyorlar.

Bundan sonra Leninistler sınavı pratik alanda verecekler. Anında harekete geçme kapasitesi, kitlelerle diyalog kurma ve onların bağımsız devrimci iradelerini tanıma çabaları sonuna kadar gitme kararlılığı, ayaklanmayı bir sanat olarak ele alıp yönetebilme yeteneği, özgüven ve cüret, şimdi sınav masasında bunlar var.

Oğulları Öldürülen Analar

Geçtiğimiz yılın Haziran ayında Gezi Parkı'yla başlayan ve tüm Türkiye'ye yayılan eylemler tarihe Haziran Ayaklanması olarak geçti. Kitlelere politik ve pratik birçok şey kattığı gibi egemen sınıf halkların evlatlarını katlederek bizden 7 yoldaşımızı aldı. Katledilen yoldaşlarımız da Haziran Ayaklanmasında "ölen" değil "ölümsüzleşenler" olarak tarihe geçti.

Haziran'dan bu yana 9 ay geçti. Ayaklanma sırasında kitleleri dakika dakika takip ettik. Yaratıcılık cesaret ve kararlılıklarından dolayı hepsiyle gurur duyduk.

Eylemler ikinci bir ayaklanma için güç toplama adına biraz durulduğunda Gezi'ye dair bir şeyler söylemek isteyenler çıktı tarih sahnesine...

Politik olarak birçok şey söylendiği, yazılıp çizildiği gibi, sanatsal anlamda da bir o kadar yazı, makale yazıldı, karikatürler çizildi, belgeseller çekildi...

Biz de Antakya Ayışığı Sanat Merkezi Ayışığı Tiyatro Atölyesi olarak Gezi Ayaklanmasında ölümsüzleşenlerimiz için 8 Şubat Cumartesi akşamı 19.00'da Antakya Meclis Kültür Merkezi'nde bir tiyatro oyunu sergiledik. "Oğulları Öldürülen Analar" isimli

tiyatro oyunumuza yoğun katılımın yanı sıra Ali İsmail Korkmaz ve Ahmet Atakan'ın aileleri de davetimize icabet ederek salondaki yerlerini aldı. Abdullah Cömert'in annesi yakın bir zamanda ameliyat olduğundan aramızda olmadı.

Oyunumuzu sergilemeden önce ricamız üzerine söz alan anne Emsal Atakan son süreçte yaşananlara kısaca değindi, Rojava'dan, Roboski'den, Reyhanlı katliamından bahsederek acıların ortak olduğunu dile getirdi. Katillerden bir gün mutlaka hesap sorulacağını inancını taşıdığını söyledi. Hemen ardından söz alan anne Emel Korkmaz 3 Şubat'ta Kayseri'de görülen Ali İsmail'in ilk duruşmasından bahsetti. Duruşmaya Ali İsmail ile birlikte gittiğini ve katillerin karşısında dimdik durarak hesap sorulduğunu anlatan anne "Alişimin fotoğrafına bile bakmaya korktular, yüzümüze bakacak cesaretleri yoktu" dedi. Anneler kendilerini yalnız bırakmadıkları için salondaki kitleye teşekkürlerini sunarken Ayışığı Sanat Merkezine de emeklerinden dolayı teşekkür ederek konuşmalarını sonlandırdı.

Gözyaşlarının aktığı konuşmanın sonunda anneler oyunu izlemek için yerlerini alırken salon "Ağlama Anne Evlatların Burada", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla ve alkışlarla inledi. Anaların yaşadığı acıların anlatan ve ölümsüzleşenlerimizin sözlerinden oluşan yaklaşık 1 saatlik tiyatro oyunu, alkış ve sloganlarla sık sık bölündü. Anaların nasıl acılar yaşadığının hissedildiği oyunun sonunda gözyaşlarını tutamayan insanlar, birbirlerine annelere ve tiyatro emekçilerine sarılarak acılarını paylaştı. Acının yanısıra öfkenin de tazelandığı oyunun sonunda sloganlar salonu inletti.

Umutlu Şeyler Yaz

Can hevalim, demişler ya "umuttan bahset mahpusa" bunu kim demişe bizi tanımamış diyorum... Söyler misin "umuda ihtiyacımız olsaydı, bizi kim alko-yardı "yok" olmaktan. Gerek özel gerekse genel sevdamız nasıl büyümeye devam ederdi? Elbette sevinçli haberler almak, gelişmelerden haberdar olmak mutlandırdır bizi, bizleri. Gelişi görmek, onun bir yerinden tutmaya çalışmak, katkı sunabilmek istediğimiz, arzu ettiğimiz şeylerdir. Ama eksiklikleri hataları da görmemiz gerekli, elimizden ne gelirse, bu koşullarda ne katkı sunabilirsek o kadar çözüme ortak olabilmemizin huzurunu da taşımak isteriz.

Elbette mektuplarımız birbirimizi geliştirmeli, öğretici olmalı. Bu demek değil ki teorinin griliği ile dolu olacak satırlar. Unutulmamalıdır ki, yaşamda öğreticidir, en iyi öğretmendir. Bazen birimiz elini tutarız, bazen diğerimiz. Tarihin akışını biliyoruz, umudumuzun kaynağı tarihin akışıdır. Biliyoruz ki yaşam bizden yana, biz de yaşamdan.

"Umutlu şeyler yaz."

İsrarlama mektup olur muymuş? Ben diyorum ki, içinden geldiği gibi yaz, kalemin tutukluk yapmadan ve tek kaygın üçüncü gözler olarak. Kafanı kurcalayan, çözümüne ulaşmak istediğin sorularını paylaş, hüznünü, mutluluğunu... ne bileyim: aklına ne geliyorsa, ne-yi paylaşmak istiyorsan onları yaz.

"Umutlu şeyler yaz."

Bana kendini yaz, orda umut da vardır hiç endişen olmasın. Sen umuttan ayrı düşmezsin ki bende. Bazen hava kararır, bulutlanır. Bu durum havayı kötü yapmaz ki... Hafiften yağın yağmurun arkasından gökkuşağı gelir, tutarız o zaman renklerin uçlarından...

"Umutlu şeyler yaz."

Sen yağmurla gel, doluyla gel, karla, fırtınayla, boranla gel... Yeter ki doğal olsun gelişin, ben umutlanırım hemen.

"Umutlu şeyler yaz."

Yok be hevalim, umut lafı vara-yoğa kullanılıyor diye anlamını yitirmez. Umut bizim için bugündür, yarındır. Umut yaşamın kendisidir, düşlerimizdir. Bazen kalıplarla düşünmek yaşamımızı kolaylaştırır da. Yaşamın kalıplara sığmadığını bilmeliyiz...

Yaşama zincir vurulmaz, duvar örülmez.

Yaşam içerde de dışarda da birlikte geleceğe yol alır.

Günün geçici sorunları karşısında, büyük temel düşünceleri bir kenara itme; başka anlatımla, emekçi sınıfın temel hedefini, günlük, sınırlı ve kısmi istemlerin arkasına itme, oportünizmin tipik çizgisidir.

Aynı yaklaşımı kadın sorununda da görüyoruz. Kadın sorununun günlük olarak karşımıza çıkan yansımaları için öyle bir gürtültü koparıyor, öyle abartılıyor ve öne çıkarılıyor ki, sınırsız kadın sorunu, bu sınırlı yansımalarla ibaret. Bu sorunlar giderilince, asıl sorun da ortadan kalkmış olacak. Feminizm, oportünizm ve reformizm, asıl sorunu, sorunun en özsel, en temel yönünü öne çıkaracağına, sorunun günlük yaşamdaki yansımalarını öne çıkarıyorlar. Detaylara öyle dalmışlar ki burada asıl sorunu, o büyük düşünceyi, o temel hedefi görmeleri olanaklı değil.

Günlük olarak karşımıza sık sık çıkan sorunlar, gerçekte temeldeki özsel bir sorundan kaynaklanır. Temeldeki özsel sorun giderilmedikçe, bunun günlük sonuçları ve yansımaları hep olacaktır.

Temeldeki sorun, kadının bu toplumdaki konumudur. Kadının toplumdaki bağımlı, ezilen, baskı altına alınan, aşağılanan ve tek kelimeyle, köleliği ortadan kaldırılmadıkça, bu sorun kendini binlerce görünüm içinde günlük olarak gösterecektir. Demek ki asıl mesele, kadının bu durumdan çıkması, yani kadının kurtuluşu sorunudur.

Kadınların eşitliği denilince, bundan anlaşılın ve öne çıkarılan, kadının erkekle biçimsel eşitliğidir, ya da karşısındaki eşitliğidir. Böylece, biçimsel eşitlik adına, kadının erkekle yaşamda gerçek eşitliği bir tarafa bırakılmıştır.

Bugüne değin verilen mücadelenin bir sonucu olarak, kadının biçimsel eşitliği yönünde belli bir ilerleme gösterildi. Kadınlar yasal olarak birçok hak elde etti. Bakış açıları feminizmle daraltılmamış biri görecektir ki, haklar yönünde tüm bu ilerlemeye karşın, kadın sorunu halen orta yerde duruyor. Ve biz, biçimsel eşitlik alanında yapılmış onca gelişmeye rağmen kadın sorununu konuşuyoruz.

Sermayenin toplum üzerindeki egemenliği devam ettikçe, biz bu sorunu konuşmayı sürdüreceğiz. Sömürü ve baskı toplumunda, köleliğin olduğu böyle bir toplumda, biçimsel eşitlik de hiç bir zaman tam olmaz, eksiktir ve gelişkin değildir. Elde edilen haklar sınırlıdır, yetersizdir ve güvensizdir.

Toplumun kendi içinde uyumlu olduğu dolayısıyla doğa ile de uyum gösterdiği, yani üretim araçlarının toplumun ortak denetiminde olduğu bir toplumda kadın gerçekte özgür olur. Erkekle yaşamın her alanında, tüm sosyal ilişkilerde eşit olur. Toplumun günlük yönetimine de özgür olarak katılır. Bu toplumda bireyler özgür koşullara kavuşurlar. O zaman her bireyi özgür yapan koşullar, tüm bireylerin özgürlüğünün koşulu olur.

En demokratik burjuva toplumlarda bile kadınlar sınırlı hareket serbestliğine sahiptir. Belediyelerin sosyalistlerin elinde olduğu ülkelerde kadınlar biraz daha hak elde eder, biraz daha rahat hareket eder, fakat hareket alanının ve katılımının biraz daha genişlemesi, kadın sorununun çözüldüğü anlamına gelmez. Hareket alanlarının, hakların genişlemesini, kadın sorununun çözümü diye göstermek ciddi bir çarpıtmadır. Bireylerin toplumsal iş bölümüne kölece bağımlı olduğu koşullarda, bireylerin özgürlüğünden söz edilemez.

Özgür bireylerin, özgürce bir araya gelerek oluşturduğu bu topluma devrimle varılacağına göre, yapılması gereken, kadınların devrim mücadelesine aktif olarak katılımını teşvik etmek ve desteklemektir. Kadınların devrim kavgasına etkin, kitlesel ve örgütlü katılımı, sınıf savaşımını, toplumsal devrimi ve kadınların kurtuluşunu hızlandıracaktır.

Biz de bu devrim Haziran halk ayaklanmasından sonra büyük bir ivme kazandı; daha doğrusu büyük bir sıçrama gösterdi. Devrimci sıçramada kadınlar, militan, etkin ve önde bir rol oynadı. Bir devrimin gelişimini, kadınların bu mücadeledeki konumuna bakarak anlayabiliriz.

Kadınların gerçek kurtuluş mücadelesini saptırmak için yoğun bir çaba içinde olanların tüm girişimlerine rağmen hergün yeni yeni güçleriyle devrimci mücadeleye katılıyor ağırlıklarını artırıyor ve devrimin önemli bir gücü olduklarını ortaya koyuyorlar.

Bugüne kadar mücadelenin çelikleştirici süreçlerinden geçen gerçek kadın hareketi, özgürlük yolunda savaşım potansiyelini artırmıştır. Artık daha deneyimlidir, birikimlidir, bilgili ve bilinçlidir. Kasacı, kendi kurtuluşunun gerçekleştirilmesini bir düzeye ulaştırmıştır. Kadın hareketini sınırlı istemler çerçevesinde tutmak ya da bu yöne yönlendirmek, kadınların henüz kendi kurtuluşlarını sağlayacak bir düzeye gelmediklerini kabul etmek demektir. Böylesi bir yaklaşım ise, kadın hareketinin ulaştığı ileri düzeyin gerisine düşmek demektir.

Kadın hareketi, kendini ezen, köleleştiren, baskı altında tutan topluma karşı ayaklanarak, isyan ederek, meydan okuyarak gelişme göstermiştir. Ve ancak köhnemiş düzene karşı savaşarak kurtuluşunu kazanabilir.

Kadınların Kurtuluşu İçin, Hareketi Geçin, İsyana Edin, Ayaklanın!

ÖNSÖZ

ekin-sanat-edebiyat

Çıkıyor

Önsöz Kış sayısı Komünist şair Nazım Hikmet'e ölümünün 50. yılında armağan olarak hazırlandı. 3 Haziran için düşünülen bu sayı, Gezi Ayaklanmasının yarattığı ortamda çıkarılamadı. Önsöz yayım kurulu ise yaptığı çalışmayı Kış sayısında siz okurlarına sunuyor. Dosya Nazım Hikmet'in şiirlerinden, Nazım'ın yazılarından, Nazım için yazılardan oluşuyor. Tüm yönleriyle bir Nazım değerlendirmesi bulacağımız bu sayıda siz okurlarına ressam Rasim'in Nazım çizimi hediye olarak sunuyor.

Önsöz bu sayı ile birlikte sayfalarını Anlatılan Senin Hikayen adlı çizgi romana açıyor. 31 Mayıs Ayaklanmasını bir kez de genç bir ressamın çizgileriyle ele alıyor.

Hikayelerin, şiirlerin, tiyatro ve sinema değerlendirmelerinin yer aldığı Önsöz dolu dolu siz okurlarıyla buluşacağı günü bekliyor.

NAZIM'IN YOLU
Özgür Güven

ASASTIZ MUSA

ADANMI HAYAT

Acı Bahar

Yağma Yıkım ve Rant Projesi

Kuzey Ormanları Savunması 3. Köprü, Kanal İstanbul gibi Mega yapıların sözcülüğünü üstlenen ATV-Sabah grubunu protesto etti.

8 Şubat'a Yeniköy Kuzey Ormanlarında yaşayan köylüler ve Kuzey Ormanları Savunması grubu Beşiktaş Abasıya Parkı'nda bir araya geldi. Saat 15.00'da başlayan yürüyüş mahallenin içinden geçerek Barbaros Bulvarına çıktı. Burada ters akan trafiğin 2 şeridini trafiğe kapatarak, ATV-Sabah binası önüne kadar yürüdüler. Kitlenin içinde çocuk ve yaşlıların olması dikkat çekti. İnsanların elinde "Rant Varsa Yaşam Teferruatır", "Rant Var Dediler Geldik", "Susma Sustukça Her Yer Beton Olacak, İstanbul Nefes Alamayacak", "Kuzey Orman Köylerini Yedirmeyiz" dövizleri dikkat çekti. Yürüyüş boyunca, "Sermaye Mahallemizden Defol", "3. Köprüye Hayır", "Sermaye Defol Suyuma Doğa'ya Dokunma" sloganları atıldılar.

ATV-Sabah binası önüne gelen kitle burada polis binayı çembere aldığını gördü. Çevik Kuvvet ve TOMA hazır bekletildi. Binaya çok fazla yaklaşılmanın kitle yol üzerinde Kuzey Ormanları Savunması adına basın açıklaması yaptı. "Buradan İstanbul halkı olarak; insanca yaşama ve doğa hakkımızı rant politikalarına kurban edenlere; insanı, bilimi ve hukuku hiçe sayarak doğayı yağmalayacak öz malı sananlara sesleniyoruz: Karşınızda biz varız İstanbul halkı var! Yağma, Yıkım ve Rant Projesi'nin parçaları olan 3. Köprü, 3. Havalimanı ve Kanal İstanbul projelerini derhal durdurun!" denildi. Açıklamadan sonra eylem sloganlarla sona erdi.

Karşıyaka Nergiz Parkı Mücadelesinin Birinci Aşaması Kazanım ile Sonuçlandı!

Doğal Ve Kültürel Yaşam Girişimi Sözcüsü Ahmet Tuncay Karaçorlu'nun Karşıyaka Nergiz Parkı ile ilgili haberidir:

Karşıyaka Nergiz Parkı'nın korunması, yapılaşmaya açılmaması ve alanın yeşil alan olarak ilan edilmesi yani mücadelemizin birinci aşaması kazanım ile sonuçlandı.

Nergiz halkının yoğun olarak kullandığı bir yeşil alanın, Karşıyaka Belediyesi Kent Yönetimi tarafından "belediye hizmet alanı" adı altında yapılaşmaya açılması girişimlerine karşı, Nergiz halkının sürdürdüğü etkinliklerin birisi de, alandaki 'belediye hizmet alanı' kararının, 'yeşil alan' olarak değiştirilmesi konusunda olmuştur.

2 Şubat Pazar günü yapılan etkinlikte parka yeni fidanlar ve çiçekler dikilirken, Nergiz halkı adına mahalle gençlerinden Cansu Ceyhan, "Aylardır, parkımıza dokunmayın buranın imar planlarında belediye hizmet alanı olmaktan çıkartılıp park olarak değiştirilmesi taleplerimizi, çağrılarımızı duyurmaya çalışıyoruz" açıklamasını Nergiz halkı adına yaparken, Karşıyaka Halk Forumundan Ahmet Tuncay Karaçorlu da konu hakkında bilgilendirme yaparak, Karşıyaka Belediye Meclisini 'alanın yeşil alan ve park alanı olarak hemen değiştirilmesi' için görevle çağırması ve Karşıyaka Belediyesi'ne ilk meclis oturumunda görüşülmek üzere bir dilekçe vereceklerini anlatmıştı.

Ardından, 3 Şubat Pazartesi günü belediye önünde yapılan uyarı ve meclis toplantısına kitlesel katılım eylemini önce engellenmek istemiş, ancak Nergiz Parkı gönüllülerinin toplantıya katılma konusundaki karar-

lı direnişleri sonucunda, sorumlu meclis üyelerini gelecek uygulamanın iptal edildiğini, ihalelerin durdurulduğu ilan etmişlerdi.

Ancak Nergiz halkının bu önemli 'kent hakkı' mücadelesini destekleyen duyarlı çevreler, bu durumun birinci aşamadaki bir kazanım olduğunu ve 'alanın belediye meclisi kararıyla, imar planında yeşil alan ilan edilene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini ve bu aşamadaki kazanımlarını mutlaka tamamlayacaklarını' ilan etiler.

"Afet Değil, Soygun Yasası"

Cevahir Otel ve Kongre Merkezi önünde Kuzey Ormanları Savunması ve Kent Forumları temsilcileri, içeride yapılan kentsel dönüşüm kongresini protesto ettiler. Otelin önünde forum gerçekleştirdiler.

6 Şubat günü Cevahir Otel ve Kongre Merkezi önünde bir araya gelen İstanbul forum temsilcileri, Kuzey Ormanları Savunması gibi birçok doğa derneği "Evimiz Değil Yıkılın İnşaat Kapitalizmi", "Talan Kongresine Hayır", "Sokağımıza, Mahallemize, Kentimize Dokunma", "Afet Değil Soygun Yasası, Mahallemizi Yedirtmeyeceğiz" gibi birçok pankart açıldı.

Forumlar ve Kuzey Ormanları Savunması adına Cihan Baysal Uzunçarşılı basına açıklama yaptı. Dini beton, imanı asfalt bir yönetim karşısında İstanbul'un, her gün biraz daha İstanbul olmaktan çıkarıldığını vurguladı. Uzunçarşılı, sözlerini şöyle sürdürdü; "Bugün burada ve kentsel dönüşümün her yönüyle ele alınacağı söylenen kongrede halk yok, mahalle dernekleri yok, konuyla ilgili meslek odaları yok, emek örgütleri yok. Kamu ve özel sektör temsilcileri var. Kendileri çalıp kendileri söylemek niyetindedir. Gezi isyanından doğan birliklerimiz ile örgütlü gücümüz ile sözümüz ile mücadelemiz ile buradayız. 'Birinci' diye adlandırdıkları bu kongreyi sonucu talan kongresi olarak tarihe gömmeye kararlıyız" diye konuştu.

Eylemde sık sık "Afet Değil, Soygun Yasası", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Barınma Hakkımız Gasp Edilemez", "Her Yer Rüşvet Her Yer Direniş" sloganları atıldı.

Londra Metrosu'nda GREV

Londra metrosu işçileri, 4 Şubat akşamından itibaren 48 saatlik greve çıktı. Günde ortalama 3 milyon kişinin kullandığı metro grevi nedeniyle, İngiliz başkentinde trafik altüst oldu.

Grev çağrısını Rail, Maritime and Transport Union (RMT) ile Transport Salaried Staffs Association (TSSA) sendikaları yaptı. Sendikalar, modernleşme planı çerçevesinde işçilerin kapatılması ve yüzlerce iş biriminin ortadan kaldırılmasını protesto ediyor. Londra Belediyesi tarafından başlatılan modernleşme planı tüm satış işçilerinin otomatikleştirilmesini içeriyor.

TSSA sendikası lideri Manuel Cortes, metro hizmetinin yüzde 70'ten fazlasının durduğunu belirterek, grevin başarısından duyduğu memnuniyeti ifade etti.

Londra'nın muhafazakar Belediye Başkanı'na göre işçilerin kapatılması yılda 50 milyon sterlin tasarruf sağlayacak.

Önümüzdeki hafta 11 ve 14 Şubat arasında 48 saatlik bir grev daha öngörülmüyor.

Rio De Janeiro'da Serbest Ulaşım Protestosu

Sokak direnişlerinin ardından Rio halkı serbest ulaşım için imkan buldu. 6 Şubat Perşembe akşamı birkaç saatliğine ana de-

mir yolları ve otobüs tünikelerini yıkarak zamları protesto eden eylemciler, birkaç saatliğine halka ücretsiz ulaşım sağladı.

Yüzlerce protestocu otobüs ve demir yollarına gelen yüksek zamma karşı tünikeleri yıktı. Samba gösterileri ve alkışlarla başlayan protesto; polis saldırısıyla sonuçlandı. Eylemde onlarca kişi yaralandı ve yirmiden fazla gözaltı yaşandı.

Küba Beşlisi'nden Biri Daha Özgür

1990'ların başında birçok vahşi saldırıdan sorumlu olan Küba karşıtı terörist organizasyonları ortaya çıkarmak üzere 5 Kübalı Miami'ye gönderilmişti. Amaçları, saldırı planlarını eyleme geçmeden öğrenmekti.

Saldırıları 3.400'den fazla ölüm ve 2.000'den fazla yaralanmayla sonuçlanmıştı. 1976'da ise Küba uçağına yerleştirilen bomba, Küba resmi eskrim takımı da dahil olmak üzere 73 yolcuyla öldürmüştü. Saldırı CIA tarafından yetiştirilen Orlando Bosh ve Luis posada Carriles tarafından yönetilmişti. Bosh ölene kadar Miami'de özgürce yaşamıştı. Hala hayatta ve 86 yaşında olan Carriles de.

Beş Kübalı bu durumu önlemek için çalışmalar yapmış, Küba verilerini FBI ile paylaşmıştı. Ancak ölümlere sebep olan teröristler yerine Kübalı beş kahraman tutuklanmıştı.

2011'de Rene Gonzales'in serbest bırakılmasının ardından, 15 yıl süren tutukluluğun ardından Fernando Gonzales de 27 Şubat günü serbest bırakılacak. Fernando Gonzales tahliye haberinin ardından "Yıllarca bana destek olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca tüm dostlarımızın; hala tutuklu olan Gerardo Hernandez, Ramon Labaino ve Tony Antonio Guerrero serbest bırakılmaya kadar direnmelerine devam etmelerini istiyorum" dedi.

İspanya'da Coca Cola İşçileri Greve Gidiyor.

İspanya'da, Coca Cola Iberian Partners'ın 1250 işçiyi etkileyecek olan işten çıkarma kararı üzerine işçiler greve gitti. Coca Cola işçileri kapatılması düşünülen 4 fabrika önünde eylemlerini sürdüren işçiler, 15 Şubat'ta ise Madrid'de daha büyük bir eylem gerçekleştireceklerini belirterek halktan Coca Cola tüketmeyerek kendilerine destek verilmesini istedi.

İşsizlik oranının yüzde 26'larda olduğu İspanya'da, yeniden yapılanma planı çerçevesinde toplam çalışanın yüzde 30'una denk gelen 1250 işçisini çıkarma ve 13 fabrikasından 4'ünü kapatma kararı alan Coca Cola Iberian Partners şirketine işçiler ve ülkenin iki büyük sendikası CCOO ve UGT tepki gösterdi. Coca Cola Iberian Partners'ın bu ERE planını uygulamaya kalkışmasının sendikalar ve Coca Cola çalışanları tarafından yapılan açıklamayla "yasadışı ve adaletsiz" olduğu belirtildi. İki sendika İspanya'daki tüm Coca Cola fabrikaları ve dağıtımçıların 4 Şubat 2014 tarihinden itibaren greve gideceğini açıklamıştı.

Coca Cola Iberian Partners'ın yeniden yapılanma planlarını açıklamasının ardından kapatılacak olan fabrikalardan biri olan Madrid'in Fuenlabrada ilçesindeki Coca Cola fabrikası önünde 1 Şubat günü bir eylem gerçekleştirildi. "Kapatmaya Hayır", "Coca Cola 1250 Aileyi Parçalıyor", "Sıfır İşten Çıkarma" yazılı pankartların taşındığı eylemde 200 kişi, sınırsız grev kararına destek verdi.

4 Şubat gününden itibaren kapatılması düşünülen fabrikalar önünde eylemlerini sürdüren Coca Cola işçileri 7 Şubat günü fabrikanın Madrid'deki şirketin merkez binası önünde toplandı. "Fabrika Kapatmaya Ve İşçi Çıkarmaya Hayır" yazılı pankart taşıyan işçiler attıkları sloganlarla şirketin kararlarını eleştirip, halktan Coca Cola ürünleri tüketmeyerek kendilerine destek vermelerini istedi.

Grevdeki işçilerden biri, "Alicante, Mayorka, Asturias ve Madrid'deki fabrikaları kapatmak işçileri sokağa atmak istiyorlar. Grevedeyiz. 2013'te 900 milyon avro kar açıklayan bir firma neden işçi çıkarıyor? Hiçbir aile işsiz kalmamalı" dedi. Ayrıca şubat ayı içerisinde çok sayıda gösteri organize edeceklerini duyuran sendikalar, işçi çıkarılma kararında geri adım atılmasına kadar protestolarında ısrarcı olacaklarını açıkladı.

Bu arada Coca Cola Iberian Partners, sendikalarla yürüttüğü müzakerelerde iş akdi feshi tazminatını artıran ve 4 fabrikanın kapatılmasıyla işini kaybedecek 1250 işçiden 500'ünün tekrardan başka fabrikalarda işe alınmasında bazı kolaylıklar sağlayan yeni maddeler sundu. Ancak bu teklif de sendikalar tarafından reddedildi.

